

அந்த 9 பேர்

இந்தியாவில்

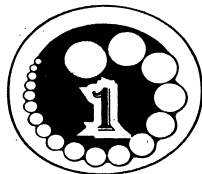
My website: www.meeran.online

Telegram: <https://goo.gl/n66th4>

அந்த ஒன்பது பேர்

இந்திராசௌந்தார்ராஜன்

‘ஒன்றது சூர்யன்
உற்றவரும் சூர்யர்!
நற்றவர் இவரை
நாலும் தெர்ந்தவர்
நாடியே தொழுதருவர்
அஷ்டமரும் இவர்
அடிதளை என்றும் பணந்தருவர்
மற்றவர்க்கும் இவர் உற்றவரே
முற்றற்பின்னில் ஒன்போலே
இருளது நீக்கிய கருமத்தாலே
அருளொடு ஒன்றதல் உய்த்தாரே!

—நவநாயக சித்தர்.

காசி இரயில் நிலையம்!

தேங்கி நின்ற ரயிலிலிருந்து அடைந்து
கிடந்த பெட்டியை விட்டு உதிர்க்கப்பட்ட
பாஸ்கரன் முதற்காரியமாய் ‘அப்பாடா’

என்று பெருமூச்சு விட்டான். தோளில் ஒரு ஜோல்னாப் பை.

பெரிதாக அதில் ஒன்றுமில்லை. குற்றாலத்துண்டு ஒன்று, நாலு முழ வேட்டியும் சட்டையும் ஒரு ஜோடி... அரக்கு நிறத்தில் இரண்டு ஜட்டிகள், அப்படியே நல்ல தடிமனான டைரி ஒன்றும் ரெனால்ட்ஸ் பேனா ஒன்றும் தான் உள்ளிருந்தன.

பிளாட் ஃபாரம் ஜனத்திரளில் பிதுங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. பாவம் தொலைக்க வந்தவர்கள், தொலைத்து முடித்தவர்கள் என்று நல்ல கூட்டம், 'ஜேஜே' என்று இருந்தது. ஆனால் மனதில் அவன் நினைத்து வைத்திருந்த மாதிரி ஒரு நேர்த்தி இல்லை.

'சாயா சாயா' என்று அலுமினிய ஜக்குகளோடு அலையும் டி வெண்டர்கள், அவர்களோடு சேர்ந்து அலையும் நாட்டு நாய்கள், வேட்டியையே தலைப் பாகைக்கும் பயன்படுத்திவிட்டார்களோ என்று நினைக்க வைக்கும் மார்வாடி சேட்டுகள், இன்னமும் வழக்கத்தில் இருக்கும் ட்ரங்குப் பெட்டிகள் என்று காசிரயில் நிலையமே அவன் நினைத்து வைத்திருந்ததற்கு நேர் எதிராக இருந்தது.

அவள் பாட்டிதான் அடிக்கடி காசி பற்றி பேசுவாள். "பொறந்தா அங்கு பொறக்கணும். செத்தாலும் அங்க சாகணும்..." என்று!

"ஏன் பாட்டி அப்படி? மத்த ஊர்கள்லாம் ஊர் இல்லையா?" - பாஸ்கரனும் கேட்பான்.

"அது சரி... எல்லா ஊரும் காசியாயிடுமா? இல்ல காசில ஓடற கங்கை தான் ஆயிடுமா?"

“கங்கை என்ன அவ்வளவு ஓசத்தி?”

“புண்ணிய நதியாச்சே... ஒரு முழுக்கு - ஒரே ஒரு முழுக்கு போட்டா போதுமே... பண்ண பாவம் பூரா போய்டுமே.”

“அது எப்படி போகும்? பாவம்கறது என்ன உடம்புல ஓட்டியிருக்கற அழுக்கா? கங்கை ஆத்துல மூழ்கின உடனே கரைஞ்சு போறதுக்கு....?”

“ஏகடியம் பேசாதடா... இந்த மண்ணுல பொறந்த ஒவ்வொருத்தனும் சாகறதுக்குள்ள ஒரு தடவை கங்கைல குளிச்சிடணும். தெரிஞ்சுக்க...”

“அது என்ன கட்டாயம்?”

“பாவம் தொலைய வேண்டாமா?”

“திரும்பத் திரும்ப பாவம் பாவம்தான் பேசு. அதுல குளிச்சா பாவம் போயிடும்னா இந்தியாவுல பாவிதான் இல்லாமன்னா போய்டுவாங்க...”

‘நீ விதண்டாவாதம் பண்ணே... உன் வயசு அப்படி!’ என்று அவனிடம் அதற்கு மேல் பேசாத பாட்டி திடீரென்று ஒரு நாள் “நான் காசிக்கு போறேன்... திரும்பி வரமாட்டேன், அங்கேயே என் கணக்கு முடிந்துவிடும் என்று ஜோசியர் ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார்...” என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினாள்.

சொந்தங்கள் அவ்வளவு பேரும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள். விடாப்பிடியாக எல்லோரையும், ஏமாற்றி விட்டு பாட்டி தனியாளாக ரயில் ஏறி விட்டாள். அதன் பின் அவள் சொன்னது போல்தான் ஆயிற்று... அவள் திரும்பவே இல்லை!

அப்பா, பெரியப்பா, சித்தப்பா, அத்தை, மாமா என்று பாஸ்கரனின் சொந்தங்கள் மாசக் கணக்கில் பாட்டியை காசியில் தேடினார்கள்.

அவள் கிடைக்கவேயில்லை.

இறுதியில் ஒரு ஆசிரமத்துக்காரர் பாட்டியின் புகைப்படத்தைப் பார்த்து விட்டு “இந்தம்மா இறந்து விட்டார்கள். சாகும்போது நான் உடன் இருந்தேன். உடம்பை கங்கையில் எறிந்துவிடச் சொன்னார்கள். நானும் அப்படியே செய்தேன். அவர்களின் பிணத்தின் வயிற்றின் மேல் மோட்ச தீபம் என்னும் அகல் விளக்கேற்றி ஆற்றில் இழுத்து விட்டேன். நெடுந்தூரம் அது போகும் வரை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்...” என்றும் சொல்லி அதிர்ச்சியளித்தார்.

பாட்டிக்கு காசியின் மேலும், கங்கையின் மேலும் அப்படி ஒரு பிரியம்.

பாட்டிக்குப் பிறகு பேரன் இப்பொழுது காசிக்கு வந்திருக்கிறான். பாட்டி சொன்னதையும், சொன்னபடி செய்ததையும் வைத்துப் பார்க்கும்போது அது சொர்க்க பூமியாக எங்கு பார்த்தாலும் கோவிலாக இருக்கும் போலவும் ஒரு நினைப்பு அவனுக்குள் உருவாகிவிட்டிருந்தது.

ஆனால் இப்படி ஒரு அழுக்கு ஊராக - தேர்த்திருவிழா கூட்டம் போல ஒரே சலசலப்போடு இருக்கும் என்றெல்லாம் அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

முதல் கோணல் முற்றும் கோணல் என்பார்கள். அவனுக்கும் அப்படித்தான் இருந்தது. ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியில் வந்தான். ஏராளமாய் குதிரை வண்டிகள்

அரசப்பழசாய்... பெயிண்ட் உதிர்ந்த ஆட்டோக்கள், சற்று பெரிய டபடபாக்கள்.

நசுக்கிப் பிடித்து அதில் ஏறி அமரும் ஜனக்கூட்டம்... அவனுக்கு வியர்த்தது. யாரைப் பார் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓரளவு எல்லா பிரதேச மக்களையுமே பார்க்க முடிந்தது.

நாமம் போட்டிருக்கும் செட்டி யாரிலிருந்து குடுமி வைத்திருக்கும் ஐயர், ஷெர்வானி உடுப்பு மராத்தியர், அழுக்கு கச்சம் உடுத்திய ராஜஸ்தானி என்று மொத்த இந்தியாவே அங்கே தெரிந்தது.

ஒரு டபடபா ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தான். ஐந்து ரூபாய் கொடுத்து பயணம் செய்து கங்கைக்கரை ஓரமாய் இறக்கி விடப்பட்டான்.

பாட்டி மிக நம்பிக்கையாய் வர்ணித்த கங்கை நதியைக் காணும் ஆவலும் கண்ணில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

இமயத்தில் உற்பத்தியாகும் ஜீவநதி.

மீன்களோடு முதலைகளும் நீந்தும் ஒரு அதிசய நதி. தண்ணீர் கல்கண்டாய் இனிக்கும். காலை வைத்தாலும் பனித் துண்டம்போல் ஜில்லிட்டு உச்சி மண்டை வரை சிலிர்த்துப் போகும் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டு வைத்திருந்த நதி.

அசை போட்டபடியே நடந்தான்.

நிறைய பிச்சைக்காரர்கள் அவன் நடக்கையில் குறுக்கில் கைநீட்டினார்கள். கால் உள்ளவர், இல்லாதவர், தொழு நோய்க்காரர், கூன் விழுந்தவர் என்று பிச்சைக்காரர்களில் கூட ஆயிரம் ரகங்கள். பாவம் தொலைக்க வருபவர்கள் தர்மம் செய்தாக வேண்டும் என்பது ஒரு ஐதீகம்

போலவும் அந்த தர்மத்தை பங்கு போட்டுக் கொள்ளவே இவ்வளவு பேர்களும் அங்கே திரண்டுவிட்ட மாதிரியும் தோன்றியது. ஒரே ஹிந்தி சப்தம். 'பிதாஜி... மாதாஜி... பைய்யா' என்று விதவிதமாய்க் குரல்கள். கொஞ்சம் எரிச்சலாகவும் கொஞ்சம் சிரிப்பாயும் கூட இருந்தது.

தொலைவில் கங்கையும் அதன் கல் படித்துறைகளும் தெரிந்தன. அந்த படித்துறைகளை ஒட்டி கூம்பு கூம்பாய் கோவில்கள். அதில் காவிக்கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது.

நிறைய பண்டாக்கள் கையைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக தர்ப்பணத்திற்காகவும் திவச காரியத்துக்காகவும் வேட்டை நாய்கள் போல பாய்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

எல்லாமே விநோதமாக இருந்தது.

தோளில் ஜோல்னா தொங்க கல்படிகள் மேல் நின்றவன் ஓடிவந்தபடி இருக்கும் கங்கையைப் பார்த்தான்.

காவிரியை, தாமிரபரணியை, வைகையைப் பார்க்கிற மாதிரிதான் இருந்தது. இதில் அவைகளைவிட இதை எதன் பொருட்டு ஓசத்தி என்று கூறி வைத்திருக்கிறார்கள்?

-மனிதர்களில் ஜாதியை விதித்து உயர்வுதாழ்வுகற்பித்தவர்கள் தண்ணீரிலும் அதை விடவில்லை என்றுதான் தோன்றியது.

இப்படி சமூக சிந்தனையாளன் போல் யோசிப்பதற்காகவா பாஸ்கரன் காசிக்கும் அங்குள்ள கங்கைக் கரைக்கும் வந்திருக்கிறான்?

இல்லை... முப்பது வயதிலேயே பக்தி முற்றிப்போய் கங்கையில் குளிக்க வேண்டும் என்பது அவன் ஆசையா?

நெடுநேரம் கல் படிமேல் நின்று கொண்டு ஓடும் கங்கை ஆற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அநேகம் பேர் ஆவலாதியோடு அவன் பார்க்க, மூழ்கி மூழ்கி எழுந்தபடி இருந்தனர்.

‘சிவசிவா...’ என்றும் ‘ராம் ராம்’ என்றும் கோஷம் போட்டபடி கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு மூழ்கி எழுந்தவர்களை எல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க வேடிக்கையாகக் கூட இருந்தது.

இதில் தொப்புளைத் தொடும் தாடியோடு பல சாமியார்கள் வேறு. கையில் ஆளுயரகூலாயுதத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு கேலண்டரில் பார்த்த பரமசிவனைப் போலவே திரிசடை, முப்புரி என்று விதம் விதமாய் தெரிந்தார்கள்.

நடுவில் வயிற்றின் மேல் மோட்ச தீபம் எரிய சில பிணங்களும் மிதந்து கொண்டு போயின. அதைப் பார்த்து யாரும் லஜ்ஜைப்பட்ட மாதிரியே தெரியவில்லை.

ஒதுங்கி வழிவிட்டுவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் மூழ்கி எழுந்தார்கள்.

பாஸ்கரனுக்குள் அவனது கற்பனைகள் எல்லாம் அழிந்து கொஞ்சம் சுத்தமான கூவம் ஒன்று ஓடுகிற மாதிரித்தான் தோன்றியது.

‘வாழப் பிடிக்கவில்லை; செத்துத் தொலைவோம்’ என்று அவன் முடிவு எடுத்தபோது காசியும் கங்கையும்தான் அவன் கண்ணில் விரிந்தன.

பாட்டி வேறு அவைகளைப் பற்றி சொல்லி மனதில் ஏராளமான பதியன்களைப்போட்டிருந்ததுவசதியாகப்போயிற்று.

நடுநடுவே தற்கொலை செய்து கொள்பவர்கள் ஆவி, பேயாக அலையும் என்று கேள்விப்பட்டது வேறு கொஞ்சம் பல்லிடுக்குத் தேங்காயாக நிரடிற்று.

உயிரோடு இருக்கும் போதுதான் வெற்றி என்பதே வாழ்நாளில் இல்லாமல் போய்விட்டது. செத்த பிறகும் காலில்லாமல் அம்புலிமாமா புத்தக கதைகளில் வருகிற ஆவி படம் போல ஒரு புகையாக அலையும்படியாகி விட்டால் என்னாவது என்கிற பயம் வேறு அவனைக் கவ்விக் கொண்டதால் கங்கையில் மூழ்கிச் சாவதுதான் இதற்கெல்லாம் தீர்வு என்று தோன்றிற்று.

எந்த ஜென்மத்துப் பாவமோ இந்த ஜென்மத்தில் பாடாய்ப் படும்படி ஆகி விட்டது. அதை கங்கையில் மூழ்கிக் கரைத்துவிட்டு அப்படியே வாழ்க்கையும் வேண்டாம் ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேண்டாம் என்று செத்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் அவனது தீர்மானம்.

ஆனால் அதற்காக வந்த இடத்தில் காசியும் கங்கையும் சராசரிக்கும் கீழே போய்விட்டது. இங்கே செத்து வைத்தால் தன் பாவம் போய் ஆவியாக அலை மாட்டோம் என்பதெல்லாமும் பொய்யாகி விடும் என்றுதான் தோன்றியது.

‘பார்த்தாயா...பாவம் போக்கும் நதியின் அழுக்கை...? பாவம் போக்க வந்தவர்களின் அலட்சியத்தை...?’ - கரைகளில் நின்று கொண்டு சிலர் காசுக்காக அடிக்கும் கூத்துக்கள் கேள்விகளை அவனுக்குள் கொளுத்திப் போட்டன.

‘என்ன செய்யலாம்?’

-கேள்விக்குள் அலை மோதத்
தொடங்கிவிட்டான்.

‘இரண்டாவது இரண்டு
தரண்டிரும் சந்திரன்!
உருண்டது ஓள் கடடி, பின்
மருண்டது ஓள் நீக்க
கடிக் குறைந்து, குறைந்து பின்கடிக்
ஒடித்தாய்மே வெள்வானில்,
கடிக் மனமதன் சக்தக்காதாரம்
சந்திரனே என்றும் சந்தோஷம்
இவனை உற்றவர் கற்பனைக் கொற்றவர்!
இவனை போல வற்றியே பெருகுவர்!
ஒன்றதைத் தொற்றிட உத்தமமாவர்
எழுதும் நவமும் தோழமை யாமே!’

-நவநாயக சித்தர்

ஔளையாக ஐம்பதாயிரம்!

பேங்க் மேனேஜரே பாஸ்கரனைக்
கூப்பிட்டு கேஷியரிடம் இருந்து வாங்கியும்
கொடுத்தார்.

“இந்தாங்க... உங்க பிசினஸ் முயற்சி
எல்லாவகையிலையும் வெற்றி பெற
என்னோட வாழ்த்துக்கள்...” என்று
பணத்தைத் தந்த கையோடு கையையும்
குலுக்கினார்.

“தேங்க்யூ சார்... இந்த உதவியை நான்
எப்பவும் மறக்கமாட்டேன்.”

“நான் என்ன பெரிசா செய்துட்டேன்.
சொல்லப் போனா பிசினஸ் தொடங்க

முன் வந்திருக்கிற உங்களுக்கு நான்தான் நன்றி சொல்லணும்.

அப்ளிகேஷன் எழுதிப் போட்டு காசைக் கொடுத்தாவது வேலை வாங்கி ஒரு மேஜை நாற்காலில உக்காந்து என்னத் தையோ எழுதிட்டு ஒண்ணாந்தேயினா சம்பளம் வாங்கணும்னு நினைக்கறவங்க தான் இன்னிக்கு அதிகம் இருக்காங்க.

அதனாலேயே ஒரு வேலைக்கு ஆயிரம் பேர் போட்டி போடுற கொடுமை. வேலை இல்லாத் திண்டாட்டமும் பார்த்தீனிய செடி மாதிரி பெருகிப் போச்சு. இதுக்கு ஒரே தீர்வு ஒவ்வொரு இளைஞனும் அப்ளிகேஷன் எழுதிப்போட்டு வேலை தேடுறதையே கேவலமா நினைக்கணும். சுயமா தொழில் செய்து பிழைக்க முன் வரணும் - உங்களைப் போல, அப்பத்தான் இந்தியா முன்னேறும்."

-மேனேஜர் ஒரு லெக்சரே கொடுத்து விட்டார். பாஸ்கரனும் பணத்தோடும் புதிய தெம்போடும் பேங்கை விட்டு வெளியில் வந்தான். ஹேண்ட் பேக்கில் மேனேஜர் கொடுத்த ஐம்பதாயிரம், பாஸ்கரனின் வாழ்க்கைக்கே ஆதாரம்.

'தெண்டச்சோறு' என்று திட்டும் அண்ணி, 'உதவாக்கரை' என்று திட்டிக் கொண்டே செலவுக்கு காசு தரும் அண்ணன், 'போடா... போய் மூட்டை தூக்கு' என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை குத்திக்காட்டும் பென்ஷன் வாங்கும் அப்பா, 'மாசம் அஞ்சாயிரமாவது சம்பாதிச்சா தான் ஐ லவ் யூ... இல்லாட்டா ஐ ஹேட் யூ' என்று சொல்லும் அத்தை பெண் பார்க்கவி என்று எல்லோருமே ஒரு நொடி அவன்

மனக்கண்ணில் வலம் வந்தார்கள். இனி அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்?

‘சபாஷ்... இருந்தா இப்படித்தான் இருக்கணும்’ - என்பார்களா, இல்லை ‘ஐம்பதாயிரத்துல என்னத்தடா புடுங்கப் போறே? ஒரு ஆட்டோ வாங்கணும்னா கூட எம்பதாயிரம் வேணும்’ என்பார்களா?

கேள்விகளோடு நடந்தான் பாஸ்கரன்.

பணம் ஒரு வகையில் இன்பமாகவும் இன்னொரு வகையில் பாரமாகவும் கனத்தது. எப்படியோ அவரைப் பிடித்து இவரைப் பிடித்து - படித்து வாங்கிய சர்டிபிகேட்டுகளைக் காட்டி சின்னதாய் ஒரு ஃபாஸ்ட் ஃபுட் சென்டர் ஆரம்பிக்கப் போவதை அதற்கான ஒரு இருநூறு சதுர அடி கடை இடம் ஒன்றைக் காட்டி (மாச வாடகை 2000) மேனேஜர் காலில் விழுந்து (பாவம் ரொம்ப நல்ல மனுஷன்) நிஜமாலுமே கொஞ்சம் கண்ணீரும் விட்டு அழுது அவர் மனதைக் கரைத்து பெரிதாக ஜாமீன் என்று ஒன்றை அவர் கேட்காதபடி செய்து, அவரே அவரது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சொந்த ரிஸ்க்கில் பணத்தையும் வங்கியிடமிருந்து கடனாக வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார். இப்பொழுதெல்லாம் தாராளமாய் கடனுதவிகள் செய்கின்றன. எல்லாம் மத்திய அரசும் ரிசர்வ் பேங்கும் செய்த வேலை. இருபது பர்சன்ட் வட்டி, ஊட்டிக்கும் கொடைக் கானலுக்கும் ட்ரிப் என்று ஆசை காட்டிய ஃபைனான்ஸ் கம்பெனிகள் தண்ணி அடித்த குடிகாரன் கணக்காக கவிழ்ந்ததன் எதிரொலி. இன்று பணத்தை வைத்து பணம் பண்ண வழியே கிஷ்டயாது. அதைக் கொண்டு துணிந்து உழைத்தால்

தான் துட்டு பார்க்கலாம் என்றாகிவிட்டது. இதனால் பாஸ்கரன் மாதிரி தொழில் செய்கிறேன் என்று முன் வருபவர்களுக்கு முதலில் பணத்தைப் பிடி என்று வங்கிகள் வேகமாக உதவும் ஒரு நிலை.

எப்படியோ பணம் வந்துவிட்டது. இனி பிழைத்துக் காட்டி நாணயமாக அதை திருப்பிக்கட்ட வேண்டும். அதுவும் சொல்ப வட்டியோடு...

பாஸ்கரனுக்குள் நிறையவே நம்பிக்கை.

‘நீ பணத்தோட வா... எங்க பெரியம்மா சும்மாதான் இருக்காங்க - அவங்கள மாதிரி சமைக்க ஆளே கிடையாது. அவங்க உன் கடைக்கு என்ன தேவையோ அதை சமைச்சுத் தந்துடுவாங்க...' என்று சொன்ன கணேஷ்தான் இப்பொழுது அவன் ஞாபகத்தில் முந்தினான்!

இரண்டு காஸ் அடுப்பு - அப்புறமாய் கிட்டத்தட்ட ஐந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு பாத்திரங்கள். அதற்குப் பின் பத்து நாளைக்குத் தேவையான மளிகை - அது ஒன்றும் பிரமாதமில்லை ஏழாயிரம் சில்லரைதான் வந்தது. ஒரு வரை பட போட்டு, சின்னதாய் ஒரு கல்லா மேஜை நாற்கா இது போக நான்கைந்து மர பஞ்சுகள், மைக்கா ஒட்டிய டைனிங் மேஜைகள், எல்லாவற்றையும் கூட்டிக் கனக்குப் பார்த்தபோது கிட்டத்தட்ட முப்பத்தி ஐந்து ஆயிரம் வந்துவிட்டது. மது பதினைந்தாயிரம் கையில்! இதை பேங்க்கில் போட்டு கையிருப்பாய் வைத்துக் கொண்டுவிடலாம். ‘தேரியமாக ஒரு நல்ல நாளில் ஸ்பீக்கர் செட்கட்டி தடபுடலாக ஒரு கணபதி ஹோமமும்

செய்து வியாபாரத்தை ஆரம்பித்து விடலாம்” என்று கணேஷ் அப்போதே சாமான்களை வாங்க கடைக்குக் கிளம்பி விட்டான். “இரு கணேஷ் வீட்டுக்குப் போய் அப்பா, அண்ணி, அண்ணன், அப்பறமாபார்கவின்னு எல்லார்கிட்டையும் சொல்லிட்டு வந்துட்டேன். நாளைக்கு நம்ம பர்ச்சேசை வைத்துக் கொள்ளலாம்” - என்று பாஸ்கரனும் கிளம்பினான்.

வீடு!

அண்ணி டி.வி.யில் மதிய நேரத்து மெகா சோகத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். பாஸ்கரன் வருவது தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி டி.வி.யிலேயே கவனமாய் இருந்தாள்.

“அண்ணி...”

“...”

“அண்ணி உங்களைத்தான்!”

“என்ன?”

“ஒரு முக்கியமான விஷயம்.”

“எதுவா இருந்தாலும் மூணு மணிவரை பேசாதே...”

“ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் அண்ணி. நீங்க கேட்டா சந்தோஷப்படுவீங்க.”

“அப்படி யெல்லாம் சந்தோஷப்பட்டற மாதிரி எல்லாம் பேசக்கூட உனக்குத் தெரியுமா?” - டி.வி.யில் இருந்து பார்வையை விலக்காமலே அவள் பேசினாலும் பாஸ்கரன் அவளை விடவில்லை. அவள் எதிரில் ரூபாய் நோட்டுக் கற்றையை எடுத்து ஒரு ஆட்டு ஆட்டினான். அதற்குத் தான் எத்தனை சக்தி! அவள் கவனம் உடனே திரும்பியது.

“என்னடா... ஏது இவ்வளவு பணம்?”

“பேங்க்ல லோன் போட்டேன் அண்ணி. அந்தப் பணம்.”

“பேங்க் லோனா...? உன்னை நம்பி இவ்வளவு பணத்தை எந்த பேங்குக்குல தந்தாங்க...?”

“அதுவா அண்ணி இப்ப விஷயம்... இது எதுக்குன்னு கேளுங்களேன்.”

“எதுக்கு... வீட்டு மாடியில ஒரு ரூம் போடணும்னு உங்க அண்ணன் சொல்லிக் கிட்டிருந்தாரே அதுக்கா?”

“இல்ல அண்ணி. நான் சொந்தமா பிஸினஸ் பண்ணப் போறேன். அதுக்குத் தான்!”

“பிஸினஸா...? நீயா...?” - அண்ணி கேட்ட தொனியே சரியில்லை. யாராவது ஒரு தொழு நோய் பிச்சைக்காரன் தன்னை ஒரு கோடீஸ்வரன் என்று சொல்லும்போது நமக்குள் ஒரு ஆச்சரியமும் ஏளனமும் மூளுமே? அப்படி இருந்தது அவள் கேள்வி.

“ஏண்ணி... நான் பிஸினஸ் பண்ண மாட்டேனா?”

“அது சரி... என்ன பிஸினஸ் பண்ணப் போறே?”

“ஃபாஸ்ட் ஃபுட் கடை வெக்கலாம்னு இருக்கேன்.”

“அப்படின்னா...?”

“சின்னதா ஒரு ஹோட்டல் அண்ணி.”

“ஹோட்டலா...? நீயா?” - மீண்டும் அண்ணியிடம் அதே இளக்காரம். பாஸ்கரனுக்குள் ஒரு கத்தி அவளைக் குத்துவது போல நிமிர்ந்தது. அடக்கிக் கொண்டே தொடர்ந்தான்...

“ஏண்ணி... அது என்னால முடியாதா?”

“ஆமா பெரிய நளன் பாரு. ஏண்டா...
 ஹோட்டல்னா என்ன உனக்கு
 விளையாட்டா இருக்குதா? ஒருத்தர்க்கு
 பத்துபேர் இருந்தபாத்துப்பாத்து செஞ்சாலே
 அது சொட்டை இது சொள்ளைன்னு
 சொல்லுவாங்க. உனக்கு என்ன
 தெரியும்னு நீ இதுல போய் இறங்கறேன்
 கறே?”

“என் நண்பன் கணேஷோட பெரியம்மா
 நல்லா சமைப்பாங்களாம். அவங்கதான்
 சமையல். நான் ஒண்ணும் உட்லண்ட்
 சுக்கும், உடுப்பி ஹோட்டலுக்கும்
 போட்டியா ஹோட்டல் நடத்தல அண்ணி.
 சின்னதா உப்புமா, பூரி, பொங்கல்னு ஒரு
 நாளைக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்குத்தான்
 முதல்ல சரக்கு போடப் போறேன்.”

-அவன் விளக்கத்தைக் கேட்டுக்
 கொண்டே அவன் அப்பா வந்தார்.
 வந்தவர் வாயும் சும்மா இருக்கவில்லை.

“ஏண்டா... கடை கண்ணியெல்லாம்
 நமக்கு சரிப்பட்டு வருமாடா? நம்ம
 குடும்பத்துல எல்லாரும் வக்கீலு, டாக்டர்னு
 வாழ்ந்தவங்கடா, அந்த கௌரவத்தை
 ஹோட்டல் கடை வெச்சு கெடுத்துப்
 புடுவே போல இருக்குதே?”

“நல்லா கேளுங்க மாமா... புரியாம
 பேசறான். இவனைச் சொல்லிக்குத்த
 மில்லை. இவனால முடியும்னு பணம்
 கொடுத்த அந்த பேங்க் மேனேஜரைச்
 சொல்லணும்.”

“அவங்க என்னம்மா பண்ணுவாங்க.
 இப்பல்லாம் அவங்களுக்கு பணம்
 செலவாகமாட்டேங்குது. வெச்சுக்கிட்டு
 என்ன பணறதுன்னு தெரியலை. அதான்
 ஒவ்வொரு ஃபைனான்ஸ் கம்பெனிக்
 காரனா கவுந்தடிச்சு ஓடி ஒளிஞ்சுட்.

டானுங்களே. அதனால் எல்லாமபேங்குல
தான் பணத்தை போட்டாகணும். போட்ட
காசுக்கு என்னத்தையோ அரையணா
வட்டியாச்சும் தரணுமில்ல? அதான்
இவனுக்கெல்லாம் பணம் கிடைச்சிருக்கு.

எலேய்... ஒழுங்கா இதை வெச்ச வேற
ஏதாவது பணற வழியப்பாரு. ஹோட்டல்
கீட்டல்லு போனே அழிஞ்சுதான் போவே.”

-அப்பா பொருளாதார சிந்தனை
மிகுந்தவர் போல ஆக்ரோஷமாய் ஒரு
புலம்பு புலம்ப...

“சரிப்பா... வேற என்ன தொழில்பா
பண்ணலாம்?”

“அம்பதாயிரத்துக்கு என்னத்த பண்ண.
ஒரு மெக்கானிக் ஷெட் கூட வைக்க
முடியாது...”

-அவர் வழியையும் சொல்லவில்லை.

அவன் செய்ய நினைப்பதையும் சரி
என்று சொல்லவில்லை. இறுதியாக
அண்ணன் சுற்று வந்தது.

ஆபீசில் இருந்து வந்த அவன் அந்த
பணத்தை அப்படியே தன்னிடம் தந்து
விடச் சொன்னான்.

“அண்ணே... உங்ககிட்ட கொடுத்
துட்டா அப்புறம் பிசினஸ்?”

“பெரிய புடலங்கா பிசினஸ். என்
ஆபீஸ்ல ஒரு க்ளார்க் வேலை காலியாகப்
போவுது. இந்த பணத்தை லஞ்சமா
கொடுத்து அதை நான் உனக்கு வாங்கித்
தந்துட்டேன். நீ பிசினஸ்லாம் பண்ணி
ஒண்ணும் கிழிக்க வேண்டாம்.”

“இல்லண்ணே... மேனேஜர் அப்புறம்
திட்டுவாரு. மாசா மாசம் பணம்கட்டணும்.”

“எல்லாம் எனக்கும் தெரியும். பணம்
கட்டலேன்னாதானே அவர் கேள்வி

கேட்பாரு. எல்லாம் நான் பாத்துக்கறேன்.
ஃபாஸ்ட் ஃபுட், ஸ்லோஃபுட்னு குடும்பப்
பேரைக் கெடுத்து வைக்காதே...”

-அண்ணனும் அதிரடியாகத்தான்
பேசினான். தப்பித்து பணத்துடன் வீட்டை
விட்டு வருவதற்குள் போதும் போது
மென்றாகிவிட்டது.

ஆனால் அப்படி வந்ததுதான் தப்பாகி
விட்டது.

வரும் வழியில் எப்படித்தான் அப்படி
ஆனதோ?

ஐம்பதாயிரமும் அபேஸ்!

மூன்றாவது உத்தமக் குருவாகும்
நற்றவதவத்தன் உருவாகும்!
முற்றைப் பிறப்பில் அருளைச் சேம்த்தவர்
இற்றைப் பிறப்பில் குருவை நோர் நோக்குவர்
நோர்நிறை நோக்கது மற்றையோர்
போர்க்குணத்தாக்கனையும் பொட்டென

வீழ்த்தும்.

ஆர்த்த நிறைச் சூரியனாய் அன்றாடம் காத்ததும்!
மூன்றாவது உற்றவர் கருமத்தாய் நற்றவர்...

-நவநாயகச்சித்தர்.

மீண்டும் காசி!

காக்கை பறக்காத கங்கை மயானக்
கரைவெளி...

பாஸ்கரன் காசியின் மயானக் கரை
வெளி பற்றி நிறையவே கேள்விப்
பட்டிருக்கிறான்.

சுற்று வட்டாரங்களில் இறந்தவர்களின்
பிணங்கள் இங்கே எரியூட்டப்பட வரிசை

யில் காத்திருக்குமாம். அரிச்சந்திரன் மயான ஊழியம் புரிந்ததாகக் கருதப்படும் 'அரிச்சந்திரா காட்' என்னும் இந்த மயானத்தில் நம் கதை முடிய நாம் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்பார்கள்.

பிணம் எரிக்க வந்த கூட்டம் ஒருபுறம், பால் தெளிக்க வந்த கூட்டம் மறுபுறம், சாம்பலை அள்ளிக் கொண்டு கங்கைக் கரைக்குப் போய் அந்த அஸ்தியைக் கரைக்கும் கூட்டம் ஒரு புறம் என்று மயானம் அதற்குரிய அமைதியில் இல்லாமல் சற்று கூட்டத்துடன்தான் இருந்தது.

மனிதன் எப்பொழுதுமே பேராசை பிடித்தவன். இறந்து குப்பையான பிறகும் அந்த குப்பை கூட புண்ணியம் தேட வேண்டும் என்கிற ஆசையோடுதான் அவன் செத்து வைக்கிறான்.

மயானக் கரைவெளியில் நின்று சர்வத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாஸ்கரனுக்கு ஒரு புறம் சிரிப்பாக வந்தது. சுடுகாட்டு வெட்டியானில் இருந்து கர்மகாரியங்கள் செய்யும் பண்டாக்கள் வரை காசைக் கறப்பதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள்.

போதாதற்கு கறுப்பு நிறத்தில் பிணங்களை அள்ளி வந்து போடும் மார்ச்சுவரி வேன்கள். கார்கள் என்று இந்த காலத்திற்கேற்ப புதிதாக உருவாகிவிட்ட ஒரு கூட்டம்.

அப்பொழுதுதான் ஒரு மார்வாடியின் பருத்த சடலம் ஒரு மார்ச்சுவரி வேனை விட்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. உறவுக் காரர்களில் சிலர் விசும்பிக் கொண்டிருந்தாலும் கார் டிரைவரும் அவரது

உதவியாளனும் கொழுத்த ஹேண்ட் பேக்கோடும் தலையில் ஒரு குல்லாயோடும் தெரியும் ஒருவரிடம் பீறாய்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

பிணம் வேனுக்கு வெளியில் ஒரு ஸ்ட்ரெச்சரில் கிடக்க தலைமாட்டில் 'எனக்கு கட்டிப்படியாகாது. போட்டுக் கொடு' என்னும் பேரம்!

பேரம் நடக்கும்போது பண்டா ஒருவரும், நாவிதன் ஒருவனும் வந்து விட்டார்கள். பண்டாவும் இதைச் செய்ய அவ்வளவு, அதைச் செய்ய இவ்வளவு என்று பட்டியல் போட, நாவிதன் பலகையைப் போட்டு அமர்ந்து கொண்டு கத்தியை எடுத்து தீட்டத் தொடங்கி விட்டான்.

பிணத்தின் தாடி மீசையை சிரைப்பதாக இருந்தால் ஒரு ரேட், கர்மம் செய்பவரை சிரைப்பதாக இருந்தால் அதற்கு தனியாக ஒரு ரேட் என்று அவரிடமும் பேரம் - ஒரு கணம் பாஸ்கரனுக்கு திருப்பதி ஞாபகம் வந்தது. அங்கே மொட்டைபோட இலவசம் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கையில் காசை வைத்த பிறகுதான் நாவிதர் கத்தியையே எடுத்தார். அதிலும் காசுக்குத் தகுந்த மாதிரி அவர் அந்த கத்தியில் வித்தை காட்டினார். ஐம்பது ரூபாய் தந்த ஒருவருக்கு அத்தனை லாவகமாய் முடியை எடுத்து தலையில் ஒரு புதிய சூரியனையே பார்க்க முடிந்த மாதிரி செய்தார். ஐந்தும் பத்தும் தருபவர்களுக் கெல்லாம் அங்கங்கே துக்குத்ததுக்காய் முடி இருந்தது. கத்தியும் எக்ஸ்பிரஸ் வேகத்தில் சுழன்று தலைக்கு மேல் ஒரு கந்தக பூமி இருப்பதாக உணர்த்தியது.

இத்தனைக்கும் திருப்பதி ஒரு புண்ணிய பூமி. அங்கேயே பணத்தின் ஆதிக்கம்தான்.

‘ஒருவேளை புண்ணிய பூமிகள் எல்லாமே இப்படித்தானோ?’

அவனுக்குள் கேள்வி.

‘இங்கே வந்து செத்துப் போவதால் மோட்சம் கிடைக்கும் என்று நினைப்ப தெல்லாம் எத்தனை முட்டாள்தனமான ஒரு எண்ணம்.’

பாஸ்கரனுக்குள் அவனது தற்கொலை நினைப்பு சற்று தள்ளிப் போய் நின்று கொண்டது. நிச்சயமாய் இப்படிப்பட்ட காசு ஆசை பிடித்த பூமியில் வாழ்வதில் அர்த்தமேயில்லை. செத்துப் போய் விடுவதுதான் உத்தமம். அப்படி சாக வந்த இடம் கூட காசாசையின் பிடியிலேயே இருந்தால் என்னதான் செய்வது?

மெல்லிசான கங்கைக் கரைவெளி காற்று அவன் முகத்தில் அறைந்தது. சிலீரென்று இருந்தது. கங்கையிலும் சாம்பல் கரைவுகள், பிண ஓடங்கள், ஓடல் அழுக்கைக் கரைத்துவிடும் மனிதக் கூட்டங்கள். பனிமலை உச்சியில் இருந்து பரிசுத்தமான நீரோட்டமாய் ஜனித்த கங்கையை இப்படி அழுக்காக்கி அசுத்தப் படுத்திவிட்டு ‘கங்கா மாதாகீ ஜே’ என்று போலித்தனமாய் வணங்குவது எந்த வகையில் நியாயம்?

வந்ததில் இருந்தே பாஸ்கரன் இன்னும் கங்கையில் கால்கூட வைக்கவில்லை.

‘பளிங்கு நிறத்தில் அலை புரண்டு வரும் அந்த கங்கைக் கரைவெளியில் நிறைய சாது சந்நியாசிகள் குளித்தபடி இருப்பார்கள், பார்க்கவே மகாரம்யமாக இருக்கும். அவர்கள் கையில் சந்நியாச

தண்டம் இருக்கும்' என்று நினைத்த தெல்லாம் பொய்யாகிவிட்டது.

கங்கையும் அவனைப் பார்த்து 'என்னை அழுக்காக்கி பழுது படுத்துபவனுக்கு முக்தி இல்லை. இந்த கணம் என்னில் கால் கூடக் கழுவாத ஒருவனையே நான் முழு மனிதனாகப் பார்க்கிறேன்' என்று அது சொல்வதாகக்கூட தோன்றியது.

நீச்சல் தெரியாத நிலையில் கங்கையில் இறங்கி அப்படியே மூழ்கி ஜலசமாதி ஆகி இந்த உலக வாழ்க்கைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளியை வைத்துவிடலாம் என்று தான் வந்தான். ஆனால் இப்போது அந்த எண்ணம் மெல்ல மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த பூமியில் நினைத்தபடி சாவது கூட அத்தனை சுலபமில்லை என்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

இந்த க்ஷணத்தில் அவனைப் படைத்த கடவுள் மேல் கோபமான கோபம் வந்தது அவனுக்கு. எவ்வளவு நேரம்தான் இப்படி நின்று கொண்டே சிந்திப்பது...? கால்கள் கடுத்தது. போய் ஒரு இடமாகப் பார்த்து உட்கார்ந்தான். சற்று சுகமாக இருந்தது. உடம்புக்குத்தான் சுகமாக இருந்தது. மனதென்னவோ கடவுளின் மேலான கோபத்திலேயே இருந்தது.

அவன் பிறந்த உடனேயே அவன் அம்மா இறந்துவிட்டாள். அவள் விதி முடிந்துவிட்டது. போய்விட்டாள். ஆனால் அவன்தான் அம்மாவை 'விழுங்கி விட்டதாக' எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

இந்த எல்லோரும் வேறு யாரோ அல்ல. அவன் அப்பாவில் இருந்து அதை, அக்காள், அண்ணன், அண்ணி என்கிற

நெருங்கின உறவு வீட்டார்கள்தான். வளரும் போதே இப்படி ஒரு குற்றச்சாட்டு அவன் மேல்... அதனால் அவன்மேல் பெரிதாக பாசம் காட்ட - நடு நெற்றியில் முத்தம் தந்து அன்பைப் பொழிய என்று ஒருவர்கூட இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்.

அவனுக்கான தாய்ப்பாலைக் கூட எவளோ ஒரு செவிலிதான் தந்ததாக பின்னாளில் கேள்விப்பட்டான். அவளுக்கு கொஞ்சம் திருட்டு புத்தி இருந்ததாம். வீட்டில் வேலை பார்க்கும் சமயங்களில் அரிசி பருப்பு திருடினவளாம். அதனால் இவனுக்கும் அந்த புத்தி இருக்கும் என்று ஒரு கருத்தும் எல்லோருக்கும் உருவாகி விட்டது.

ஆனால் உள்ளபடியே ஒரு எள்ளு உருண்டையைக்கூட பாஸ்கரன் இத்தனை நாளில் திருடியதில்லை. இப்படி எல்லாம் அபிப்ராயங்கள் அவன்மேல் உருவாகி இருந்தாலும் பாட்டியின் அன்பு அவனுக்கு கிடைத்ததால் எப்படியோ அவர்களுக்கு நடுவில் அவனையும் ஒரு குடும்ப உறுப்பினனாக மதித்து படிக்க வைத்து ஆளாக்கியும் விட்டாள் அவள்.

அவனுக்காக அவள்தான் குடும்பத் தவருடன் சண்டை போட்டாள்.

“டேய் இவனை பாவி பாவின்னு சொல்லி நீங்க ஏண்டா பாவம் பண்ணீங்க? நீங்க செய்யறது கொஞ்சம் கூட நல்லா இல்லடா...” என்று அவள்தான் கத்துவாள். அவள்தான் அவனை கோவிலுக்கும் அழைத்துக் கொண்டு போய் ஆஞ்ச னேயரையும் பிள்ளையாரையும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாள். அப்படியே “இவங்கள் நீ கெட்டியா பிடிச்சுக்கோ. உனக்கு இவங்கதான் வழிகாட்டி” என்றாள்.

அழகழகாய் முருகன், கிருஷ்ணன், ராமன், நாராயணன், வெங்கடேசன், மீனாட்சி, காமாட்சி என்று எவ்வளவோ தெய்வங்கள் இருக்க பாட்டி எதனால் பிள்ளையாரையும், ஆஞ்சனேயரையும் பிடித்துக் கொள்ளச் சொன்னாள்...? என்பது அவனுக்குப்பரியவேயில்லை.

இந்த இரண்டு சாமிகளுமே மனித ஜாதியோடு சேர்த்தி இல்லை. ஒன்றுக்கு யானை முகம்; இன்னொன்றுக்கு குரங்கு முகம்.

இந்து மதம் ஒன்றுதான் மனித பிறப்புக்கு அப்பால் மிருகங்களையும் வணங்குவதற்கு இப்படி சில ஏற்பாடுகளை செய்து தந்திருக்கிறது.

கொத்த வரும் பாம்பிலிருந்து, பறக்கும் கருடன் வரை கும்பிட அது வழி செய்திருக்கிறது. ஆடு, மாடு, குதிரை, நாய், சிங்கம், புலி என்று பல மிருகங்களும் கடவுள்களின் வாகனங்களாகி மனிதர்களின் சிநேகத்திற்கும் வணக்கத்திற்கும் உள்ளாகி விட்டனர்.

ஒரு பொட்டுப் பூச்சியான சிலந்திக்கு கூட அந்த ஈசன் கருணை செய்திருக்கும் கதைகள் தான் நம்மிடம் நிறைய உண்டே.

ஆனால் இதை எல்லாம் உணர்ந்தும் புரிந்தும் பாஸ்கரன்பக்திசெலுத்தவில்லை. பாட்டி சொன்னாள் என்றுதான் பிள்ளையாரையும் ஆஞ்சனேயரையும் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

நாள் தவறாமல் அவர்கள் கோவிலுக்குப் போய் அவர்களை வணங்கத் தவறியதே கிடையாது. என்ன பிரயோஜனம்?

அவனை அவர்கள் கூட கைவிட்டு விட்டனர். ஆசை ஆசையாக படாதபாடு

பட்டு வாங்கிய கடன் பணமான ஐம்பது ஆயிரமும் பறி போய்விட்டது. எப்படிப் போனது...?

யார் திருடினார்கள்...? என்பதுகூட தெரியவில்லை.

வீட்டில் எல்லோரும் அதைச் செய்யாதே இதைச் செய்யாதே என்று எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்க அவர்களை எல்லாம் மீறிக் கொண்டு வெளியே சென்றது வரை தான் ரூபகம் இருக்கிறது.

அதன்பின் என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. யாரோ ஒருவன் “ஏங்க கே.கே.நகருக்கு எப்படி போகணும்?” என்று கேட்டபடி அருகில் வந்தான். அவனுக்கு பதில் சொன்னதுகூட ரூபகத்தில் இல்லை.

‘நான் பாஸ்கரன்’ என்கிற உணர்வு ஏற்பட்ட போது தூங்கி எழுந்திருந்த மாதிரி ஒரு உணர்வு. ஆனால் கையில் வைத்திருந்த பணப் பையைக் காணவில்லை!

அந்த நிமிஷம்தான் அவன் வாழ்க்கையிலேயே இதயம் என்பது கூட எவ்வளவு பாரமான ஒரு விஷயம் என்பதை உணர்த்திய நிமிடமாகும்.

அது இரும்பு போல பாரமாகி அவன் காது அடைபட்டுப் போகும் அளவு துடித்தது. கண்களில் கண்ணீர். யாரோ கண்ணுக்கு பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டு டம்ளர் டம்ளராய் தண்ணீரை மொண்டு ஊற்றுகிறாற்போல்கண்ணீரைச் சுரந்து கொட்டியது. கை கால்கள் எல்லாம் கரண்ட்டில்லாத துண்டு வயர் போல சக்தி இழந்து விட்டன.

அதன்பின் அவன் எப்படி நடந்தான்... எப்படி நண்பன் கணேஷின் வீட்டிற்கு போனான் என்றே தெரியவில்லை.

கணேஷும் பணம் திருடுபோனது தெரிந்து அதிர்ந்து போய் 'என்னடா பாஸ்கரா' இப்படியா கேர்லெஸ்ஸா இருப்பே?" என்று கேட்டு நோகடித்து விட்டான்.

"கணேசா... நான் கவனமில்லாம தொலைக்கலடா. எப்படி திருடு போனிச்சுன்னே தெரியலடா. என்ன நம்புடா..." என்று கதறினான் பாஸ்கரனும்.

"அது எப்படிடா உனக்குத் தெரியாம பணம் திருடுபோகும்...?"

"அதுதாண்டா எனக்கும் தெரியலை..." - என்றபோது கணேசனின் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வந்து "எல்லாம் சொக்குப் பொடியோட வேலையா இருக்கும்..." என்று ஆரம்பித்தார்.

"சொக்குப் பொடியா?"

"ஆமாம்... நீங்க கேள்விப்பட்ட தில்லையா...? ஒரு சிட்டிகை போதும். நம்ம மூக்குக்கு நேரா தூவுவாங்க. அப்புறமா நமக்கு நம்ம ஞாபகமே இல்லாம போயிடும். பிறகென்ன... சுருட்டிக்கிட்டு போயிடுவாங்க..."

"என்ன சார் இது... நாம எந்த காலத்துல இருக்கோம்... நீங்க போய் சொக்குப் பொடி கொக்குப் பொடின்னு கிட்டு..."

"எந்த காலத்துல இருந்தா என்னப்பா? அதை எல்லாம் நீ அனுபவிச்சாதான் ஒத்துக்குவே."

"அது என்ன குளோரோஃபாம் மாதிரி ஏதாவது கெமிக்கலா?"

"உம்... அப்படிக்கூட சொல்லலாம். எத்தனை பஸ் ஸ்டாண்டுல இந்த மாதிரி சொக்குப்பொடியால மயங்கி பெண்கள்

தங்களோட கழுத்துச் சங்கிலியை
இழந்திருக்காங்க தெரியுமா?”

“நம்பவே முடியலையே சார்...!”

“அதுக்கென்ன பண்ண... உன்
ஃப்ரெண்டுக்கு கெட்ட நேரம்!”

“அட போங்க சார்... மனுஷங்கள்லதான்
நல்லவங்க கெட்டவங்கன்னா... நேரத்
துலையுமா?”

“நேரம் தான்ப்பா எல்லாத்துக்குமே
காரணம்.”

“இதெல்லாம் உளறல். நல்லது நடந்தா
நல்லநேரம்... கெட்டது நடந்தா கெட்ட
நேரமா?”

“இல்லையா பின்னே...?”

“பேத்தல் சார். நேரம்னா பகல் நேரம்
இரவு நேரம் - அதுல காலை மதியம்
மாலைன்னு டயத்துக்கு தகுந்த மாதிரி
பொழுதுகள். அவ்வளவுதான். தேமேன்னு
இருக்கற காலத்தைம் நேரத்தையும் ஏன்
சார் வம்புக்கு இழுக்கறீங்க...?”

-அன்று இப்படி எல்லாம் வாக்கு
வாதங்கள் அவர்களுக்கு நடுவில் நடந்து
முடிந்தது.

வீடு திரும்பியபோது அண்ணனும்
அப்பாவும் கூட பின்னி எடுத்துவிட்டார்கள்.

“உனக்கெல்லாம் எதுக்குடா உசரு?
போடா போய் எங்கையாவது விழுந்து
செத்துவையுடா” - என்று அண்ணனும்,

“துப்பு கெட்டவனே... நீயெல்லாம்
தொழில் செய்யலைன்னு யார் அழுதா...?
நீதான் ஒரு துரதிர்ஷ்டம் பிடிச்சவங்கறது
எல்லாருக்கும் தெரியுமே...!” என்று
அப்பாவுமே கூட பேசக்கூடாத பேச்செல்
லாம் பேசிவிட்டனர்.

இவ்வளவுக்கும் பிறகு யாரால்தான் எதிர்த்து நின்று செயல்பட முடியும்.

“இதோ பார்... எங்கையாவது கண்காணாத இடத்துக்கு கொஞ்ச நாள் போய்டு. பேங்குல இருந்து இங்கதான் தேடி வருவாங்க. கேட்டா எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாதுன்னு சொல்லிட்டுறோம்” - என்று அண்ணி வேறு அந்த கடனுக்கான கவலையோடு பேசவும் பாஸ்கரனுக்கு உயிர் இருந்தும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

வீட்டிலும் இடம் இல்லை. வெளியிலும் நடமாட முடியாது. எங்காவது போய் பிச்சை எடுக்கலாம்... இல்லாவிட்டால் லாட்டரி விற்பது, பீச்சில் சுண்டல், வடை விற்பது என்று ஏதாவது கூலித் தொழில் செய்யலாம். இதில் ஏதோ ஒருவேளை வயிற்றைக் கழுவலாம். ஆனால் பேங்கு கடனுக்கு கழுத்தில் கத்தியை வைப்பானே? என்ன செய்வது?

அப்பொழுதுதான் தற்கொலை நினைப்பு துளிர் விட்டது.

நன்றியே இல்லாத சுயநலம் மிகுந்த மனிதர்கள் வாழும் நாட்டில் வாழ்வதைவிட பிறப்பே வேண்டாம் என்று சாவதில் ஒரு தவறும் இல்லை என்று தோன்றியது.

இருப்பது ஒரு உயிர்.

அதுவும் ஒரு முறை தான் போகப் போகிறது.

வாழும் நாளில்தான் எல்லாவிதத்திலும் அவஸ்தை பட்டாகிவிட்டது. மிகக் குறைந்த பட்சம் சாகும்போதாவது நிம்மதியாக நல்லவிதமாக செத்து வைத்தால் என்ன என்று தோன்றியது.

தூக்கில் தொங்கினாலும், விஷம் சாப்பிட்டாலும் உடம்பை ஆஸ்பத்திரிக்குத்

தூக்கிக் கொண்டு போய் கூறு போட்டு விடுவார்கள்.

புதைப்பது எரிப்பது என்று சொந்தங்களுக்க்கும் செலவு வைத்தாக வேண்டும்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் தற்கொலைக்குப் பின் உடம்பு. யார் கைக்கும் கிடைக்கக் கூடாது. அதற்காக எங்கோ போய் அநாதைப் பிணமாக விழுந்தாலும் அதிலும் ஆபத்து தான்.

ஒரு அநாதைப் பிணத்தை போட்டுக் கொண்டு சிலர் காசு பண்ணியதை பாஸ்கரனும் பார்த்திருப்பதால் உடம்பே யாருக்கும் கிடைக்காதபடி தற்கொலை செய்து கொள்வது எப்படி என்று யோசித்தபோதுதான் பாட்டி சொன்ன கங்கையின் ஞாபகம் வந்தது.

அதில் போய் மூழ்கி முடிந்து போனால் உடம்புச் சிக்கலும் ஒழிந்து போகும். கங்கை மீன்களுக்கும், முதலைகளுக்கும் உடம்பே பசிக்கான ஆகாரமாகிவிடும்.

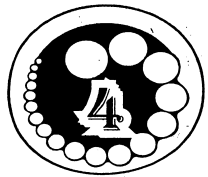
ஒரு விதத்தில் அடுத்தவருக்கும் சிரம மில்லை. இன்னொரு விதத்தில் ஐதீகப்படி மோட்ச கதிக்கான சாவும் கூட!

அப்பாடா... எப்படியோ இந்த உலகை விட்டுப் போய்ச்சேர ஒரு வழி கிடைத்து விட்டது என்று அவனுக்கும் சற்று நிம்மதி யாகியது.

கிளம்பிவிட்டான்.

ஆனால் வந்த இடத்தில் புத்தி இப்படி கோணலாகவா திரும்ப வேண்டும்?

கங்கையும், காசியும் இப்படியா அவனை 'நாங்களும் அழுக்குதான்' என்று யோசிக்க வைக்க வேண்டும் -

‘நான்கது ராகு, ஞாலம்.

அர்வதல் ஞானப்பாகு!

தீங்கது புர்வோர்க்கு

தீபோல் தெர்வத்தன்வாகு.

இல்லறக் கூட்டிற்கு இவனே காரகன்

நல்லறம் புர்ந்தாலே நஞ்சுடாதவன்

கற்பனை நுசுப்பார்க்கு நற்பன் இவன்

அற்பருக்கெல்லாம் கொடும்பான்!

சூர்யச் சன்யோடு வீர்ய இணக்கமும்

சந்த்ரச் செவ்வாய்க்கு சந்த்ரே ப்ணக்கமும்

குரு முதல் சுக்கீர புதனார்க்கு வணக்கமும்

புர்வன்!

-நவநாயக சித்தர்.

புத்தியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அதை ஒரு குரங்கு என்பார்கள். குரங்கு தான் சதா குதிக்கும். தாவும், பாயும், பரிகசிக்கும், அபகரிக்கும்...

சரியாகத்தான் அதை மனதோடு தொடர்புபடுத்திச் சொல்லியுள்ளார்கள்.

ஒரு மனிதன் எடுக்கும் மிக மோசமான முடிவு என்பது மரணமாகத்தான் இருக்க முடியும். செத்த பிறகு என்னாவோம் என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

ஆவியாவது, ஆன்மா கடைத்தேறுவது, சொர்க்கம் நரகம் எல்லாமே நம்பிக்கை சார்ந்தவைகள்தான். இதில் எது உண்மை என்பதை செத்தாலன்றி அறிதல் ஆகாது. அப்படிச்சாவது என்று ஒரு முடிவெடுத்த பிறகு அதில் நேர்த்தியாகச்சாவது என்று ஆசைப்பட்டதையும் அப்படி ஆசைப்

பட்டபடிகூட சாகமுடியாதபடி இப்போது மனம் தடுப்பதையும் நினைத்தபோது பாஸ்கரனுக்குச் சிரிப்பாய் வந்தது.

‘துரதிர்ஷ்டக் கட்டையான தனக்குள் இப்படி சாவு விஷயத்தில்கூட ஆசா பாசங்கள் இருப்பது பைத்தியக்காரத் தனமாய் தோன்றியது.

கங்கை எப்படி இருந்தாலென்ன...? அழுக்கு மனிதர்கள் வாழும் பூமியில் எதுதான் தூய்மையாக இருந்துவிட முடியும்?

சுத்தமான ஸ்படிக நீரில்தான் சாவேன் என்று ஆசைப்படுவதைப் போல ஒரு அபத்தம் இருக்க முடியுமா?

செத்த பிறகு என்னாவோம் என்பதே தெரியாத நிலையில் பாவம் போகும்... மோட்சம் கிடைக்கும் என்பதெல்லாம் எவ்வளவு மடத்தனமான கற்பனை?

இப்படி பித்துக்குளித்தனமாக சிந்திப்ப தால்தான் சாக வேண்டும் என்பதில்கூட குழப்பம் வந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

ச்சே... என்ன ஒரு மனது இது?

பைத்தியக்கார அபத்தக் களஞ்சியம் நான்! உயிரோடு இருக்கும்வரை இப்படித் தான் எதையாவது ஆசாபாசங்களோடு எடைபோட்டுக் கொண்டே இருப்பேன். செத்தால் தான் இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கிட்டும்.

இனியும் தாமதம் கூடாது!’

-பாஸ்கரன் மனோ நினைப்புகளுக் கெல்லாம் ஒரு முடிவைக்கொடுத்தவனாய் எழுந்தான். கங்கைக்கரை ஓரமாய் நடந்தான். மீண்டும் நினைப்பு.

‘மனிதர்கள் தலை தெரியாத இடமாகப் பார்த்து ஆற்றில் இறங்கிவிட வேண்டியது தான்! அதற்கு அதிகமாய் இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் தேவைப்படலாம்.

நல்ல ஆழமான இடமாய் பார்த்து விழுந்து விட வேண்டும்.

அதன்பின்... அதன்பின்... அதன்பின் என்ன ஆனால் என்ன? நிச்சயம் அதன்பின் பிறக்கும் போதே தாயின் உயிரைக் குடித்த பாஸ்கரன் என்று ஒருவன் இல்லை. அவன் முடிந்து போய்விட்டான்.

வாழும்போதுதான் அவன் ஒரு துரதிர்ஷ்டப் பிறவி. செத்த பிறகு சில மீன்களுக்காவது அவன் சாப்பாடாகிப் பயன்படுவான்.

அது போதும்...

அழுக்கு கங்கையே இதோ வந்து விட்டேன்’ - என்ற நினைவின்படியே நடந்தான்.

மேஜை முழுக்க டெஸ்ட் பேப்பர்கள்! அதில் எக்ஸ்ரே படங்களும், ஸ்கேன் ரிப்போர்ட்டுகளும் பிரதானமாக இருந்தன. டாக்டர் ராமச்சந்திரனும் தன் கோல்ட் ஸ்பெக்ட்ரம் கண்ணாடி வழியாக கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டு சற்றே முகம் சுளித்தார். பின்கணிசமான பெருமூச்சோடு நிமிர்ந்தார்.

எதிரில் தமிழ்ப் பேராசிரியர் சாமிநாதன்.

“மன்னிச்சுக்குங்கோ சாமிநாதன்... இந்த ரிசல்ட் பேப்பர்ஸோட நீங்க என்னைப் பாக்க வந்திருக்கவே வேண்டாம்.”

“ஏன் டாக்டர்?”

“டாக்டர் குரியன் சொன்னது அவ்வளவும் ரொம்ப சரி. இது ஒரு பெக்கூலியர் டிசீஸ். பத்தாயிரத்துல ஒருத்தர்க்கு வரும். இங்கிலீஷ்ல இந்த டிசீஸோட பேரைச் சொன்னா உங்களால திருப்பிக்கூட சொல்ல முடியாது...”

“அதெல்லாம் எதுக்கு... கனகம் பொழைப்பாளா. வழி இருக்கா...? அது தெரிஞ்சா போதும்.”

“வெரி சாரி... நூத்துக்கு நூத்துப் பத்து நோசான்ஸ். இன்னும் ஒரு மாசம்... அது கூட அதிகம். உங்க மனைவியை இந்த நிமிஷத்துல இருந்து எவ்வளவு சந்தோஷமா வெச்சுக்க முடியுமோ அவ்வளவு சந்தோஷமா வெச்சுக்குங்க. அவங்களுக்கு இந்த ரிசல்ட் பத்தி ஏதாவது தெரியுமா?”

“தெரியாது டாக்டர்.”

“வேண்டாம். தெரிய வேண்டாம். தெரிஞ்சா அவங்க தெரிஞ்ச நிமிஷமே செத்துட வாய்ப்பு அதிகம். ஒரு பத்து நாளாவது அவங்க நிம்மதியா சந்தோஷமா இருந்துட்டு போகட்டுமே...!”

“இதுதான் முடிவான பதிலா...?”

“மெடிக்கல் சயின்ஸ் சொல்ற சத்தியமான நிஜம் இதுதான்.”

“ஒருத்தர் கூடவா தப்பிப் பிழைச்ச தில்ல...”

“ரத்தத்துல ஒரே ஒரு செல் நல்ல விதமா இருந்தாலும் அதைப் பிடிச்ச வளர்த்து ஒண்ணை பத்தாக்கி, பத்தை நூறு ஆயிரமாக்கி நோயைக் குறுக்கி குணப்படுத்திடுவோமே... இன்ஃபாக்ட் மூளையை மாத்தி இதயத்தை மாத்தி, நுரையீரலை மாத்தி, கண்ணை மாத்தி...

எந்த சாதனையைத்தான் மெடிக்கல் சயின்ஸ் சாதிக்கலை? வழியிருந்தா விடுவோமா...?”

-டாக்டர் ராமச்சந்திரனின் ஒளிவு மறைவே இல்லாத விளக்கம் பேராசிரியர் சாமிநாதனை கலங்க வைத்தாலும் சுதாரித்தபடி “தேங்க்யூ டாக்டர்...” என்று எழுந்தார்.

“பைதபை... அவங்களுக்கு ஒண்ணு மில்லைன்னு சொல்லுங்க. ஒரு மாசம் கழிச்ச ஆப்ரேஷன் ஒண்ணு பண்ணினா பரிபூரண குணமாகும்னு சொல்லுங்க. அதுக்கு தகுந்த மாதிரி ஒரு டீப்ளிகேட் ரிப்போர்ட்டை நான் ப்ரிபேர் பண்ணித் தரேன். அதை அவங்களும் பாக்கட்டும். அப்பதான் மனோ தைரியத்தோட அவங்க பத்துநாளாவது நல்லவிதமா இருப்பாங்க.”

“தேங்க்யூ டாக்டர்...”

-சாமிநாதன் நன்றி சொல்ல டாக்டர் ராமச்சந்திரனும் டீப்ளிகேட் ரிப்போர்ட் ஒன்றைத் தயார் செய்து ஒரு கவரில் போட்டுத் தந்தார்.

அதை வாங்கும்போது சாமிநாதனுக்கு இதயம் கனத்தது.

“வெரி சாரி...” எல்லாம் காலத்தோட விளையாட்டு. நாம என்ன பண்ண முடியும்?” என்று ஆறுதலாக தட்டிக் கொடுத்தார்.

அறையை விட்டு வெளியே வந்த சாமிநாதனை அவரது நண்பர் சுப்ர மணியன் நம்பிக்கையோடு பார்த்து கேட்டார்.

“என்ன சொன்னார் இந்த டாக்டர்...? பிழைக்க வழி இருக்காமா?”

“ப்ச்ச்ச்...”

“அப்ப டாக்டர் குரியன் சொன்னது தான் சரியா?”

“ஆமாம் சுப்பு...”

“மைகாட்... இவர் நம்பிக்கை தருவார்ன்னு நினைச்சது வீண் போச்சே...”

“பரவால்ல. தப்பான நம்பிக்கையை தராம கனகத்தை பத்துப் பதினைஞ்சு நாளைக்காவது சந்தோஷமா வெச்சக்கச் சொல்லியிருக்காரே. அந்த மட்டுல சந்தோஷப்பட்டுக்க வேண்டியதுதான்...”

“அப்ப பத்து பதினைஞ்சு நாள்தான் கனகம் உயிரோட இருப்பாளா?”

“ஆமாம் சுப்பு... இனிமே கவலைப் படறதுல அர்த்தமில்லை. அவர் சொல்ற மாதிரி நடந்துப்போம். அதுதான் எனக்கும் சரியாப்படுது. நீயும் கனகத்தைப் பார்த்தா, ‘நீ பொழைச்சிப்பே. ஒரு ஆபத்தும் இல்லை’ன்னு சொல். இந்த டீப்ளிகேட் ரிப்போர்ட்டும் அதுதான் சொல்லும். என்ன?”

-சாமிநாதன் கேட்க சுப்ரமணியன் புருவத்தில் ஒரு அரிவாள் வளைசல்.

“என்ன சுப்பு யோசிக்கறே?”

“இல்ல... எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு அஸ்ட்ராலஜர் இருக்கார். அவரைப்பத்தித் தான் யோசிக்கறேன்.”

“வேண்டாம்ப்பா... இந்த ஜாதகம் ஜோசியம்னு எதையும் இப்ப பேசாதே. இதெல்லாமே புளுகு மூட்டைங்க. கனகத்துக்கு இதுல எல்லாம் நம்பிக்கை உண்டு. ஆனா எனக்கு சுத்தமாகி டையாது.

அதோட இப்ப போய் எந்த ‘அஸ்ட்ராலஜரைப் பார்த்து என்ன பிரயோஜனம்?’”

“நீ அவசரப்பட்டே சாமிநாதா... நான் அஸ்ட்ராலஜர்னுதான் சொன்னேன். ஆனா எப்படிப்பட்டவா்னு சொல்லலை.”

“அஸ்ட்ராலஜர்னாலே போதுமே... அவர் பேண்ட் போட்டுந்தா என்ன, இல்ல குடுமிவெச்சிருந்தா எனக்கென்ன...?”

“தப்பு... நான் சொல்ல வந்ததையே நீ சரியா புரிஞ்சுக்கல. அஸ்ட்ராலஜர் ஆதி கேசவன்கறவர் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர். குறிப்பா இந்த மாதிரி மரணம் ஊர்ஜித மாயிட்ட கேஸ்களையா தேடிப்பிடிச்ச ஜாதகத்துல அதுக்கு இண்டிகேஷன் இருக்கான்னு செக் பண்ணவர். ஜோதிட சாஸ்த்திரத்தை அவர் விஞ்ஞான முறைல அணுகறார்.”

“சரி இப்ப என்ன பண்ணச் சொல்றே?”

“ஒரு பரிசோதனை முயற்சியா அவர் என்ன சொல்றார்னு பார்ப்போம்...”

“அ‘யம் சாரி... நான் வரலை. எனக்கு இனி ஒவ்வொரு நொடியும் என் கனகத் தோடதான் கழியணும். நாப்பது வருஷம் அவளோட வாழ்ந்துட்டேன். நூறு வருஷம் வாழப் போறேன்னு நினைச்சேன். ஆனா இன்னும் பத்து நாளோ பதினைஞ்சு நாளோன்னு காலம் சொல்லும்போது அதை ஜோசியம் பார்த்தும் ஊர்க்கதை பேசியும் கழிக்க விரும்பலை. நீ வேணும்ன் போய்ப்பார்...”

“அதுவும் சரிதான். கனகம் ஜாதகம் இருக்கா...”

“பிறந்த தேதி நேரம் சொன்னா தான் கம்ப்யூட்டரே தடதடன்னு பிரிண்ட் போட்டுக் கொடுத்துடுதே. நான் எதுக்கு?”

“அந்த நேரத்தையும் தேதியையும் நீ சொல்ல வேண்டாமா?”

-சாமிநாதனும் அதைக் கேட்டு அரை மனதாகச் சொன்னார். சுப்ரமணியனும் குறித்துக் கொண்டு தோளைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தார்.

●
டேபிள் மேல் நூறு வருஷத்து பஞ்சாங்கம்!

பக்கமாய்கண்ணாடிச்சட்டம்பொருத்திய மரபீரோ... அதில் கட்டுக்கட்டாய் பனை ஓலைச் சுவடிகள்.

அப்புறமாய் பழுப்பேறிவிட்ட அந்தக் காலத்தில புத்தகங்கள், காலப்ரகாஸிகா, ஜாதகரத்னா, நவரத்தின சாராவளி, சூரிய குடும்பம், நவக்கிரக மாளிகை, ரத்னோபாயம் என்று அவைகளுக்கும் விதவித மாய்ப் பெயர்கள். சமஸ்கிருதம், க்ரந்தம், ஹிந்தி, வங்காளம், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் என்று எல்லா மொழியிலும் கால நேரங்கள் பற்றிகடந்தகாலமனிதக்கூட்டம் நிகழ்த்தியகண்டுபிடிப்புகள் ஆராய்ச்சிகள்!

டாக்டர் ஆதிகேசவன் அவ்வளவையும் எங்கேதான் கண்டுபிடித்தாரோ...? இல்லைஎப்படித்தான்கண்டுபிடித்தாரோ?

அவ்வளவையும் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு எதையோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார் டாக்டர் ஆதிகேசவன். உள்ளே நுழைந்த சுப்ரமணியத்தைப் பார்த்தவர் முகத்தில் ஒரு மெல்லிசான புன்னகை.

“வாங்க சுப்ரமணியன்!”

“என்ன டாக்டர் ஆராய்ச்சியெல்லாம் பலமா இருக்குதே!”

“ஆமாம்... உக்காருங்க. எங்க இவ்வளவு தூரம்?”

“உங்க ஆராய்ச்சி பத்திதான் தெரியுமே. அதான் உங்களுக்கு ஒரு உதவி செய்யலாம்னு வந்திருக்கேன்.”

“ரொம்ப சந்தோஷம். எனக்கு எப்படி உதவி பண்ணப் போறீங்க...? சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்.”

“முதல்ல இந்த ஜாதகத்தைப் பிடியுங்க.” - சுப்ரமணியன் கனகத்தின் ஜாதகத்தை ஆதிகேசவன் எதிரில் நீட்டினார்.

“என்ன... இதைப் பார்த்து நான் எதாவது தெரிஞ்சுக்கணுமா?”

“ஆமாம்... இந்த ஜாதகத்துக்குரிய பெண்ணுக்கு அதிக பட்சம் ஒரு மாசம் தான் ஆயுளனுடாக்டர்ஸ் சொல்லிட்டாங்க. இண்டிகேஷன் இருந்தா உங்க ஆராய்ச்சிக்கு அது உதவிதானே?”

“ஓ! கொடுங்க... கொடுங்க...” - ஆதிகேசவன் ஆர்வமாய் வாங்கிக் கொண்டார். மேலோட்டமாய் ஒரு பார்வை.

“இது என் நண்பரோட மனைவி ஜாதகம்!”

‘அப்படியா...?’

“ஆமாம்... நான்தான் உங்க ஞாபகம் வந்து வாங்கிக்கிட்டு வந்திருக்கேன்.”

“ரொம்ப நன்றி... ஏன் உங்க நண்பர் வரலை?”

“இதுல அவருக்கு ஒரு பர்சன்ட் கூட நம்பிக்கை இல்லை. அதோட அவங்க சாகப்போறது தெரிஞ்சு நீங்களும் ஆமாம்னு ரொம்ப சுலபமா விடையை சொல்லிடுவீங்கங்கற எண்ணம்.”

-சுப்ரமணியன் பேச்சு ஆதிகேசவனை நெற்றி சுருங்க வைத்தது.

“இந்த ஜாதகத்தை இப்பவே பார்த்து உங்களால ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?”

“யூ மீன்... நீங்க கேக்கறத பார்த்தா உங்களுக்கு நான் வேற மாதிரி நல்ல பதில் சொல்வேன்னு ஒரு நப்பாசை இருக்கற மாதிரி தெரியுதே...”

“ஆமாம்... நப்பாசைதான். எனக்கும் இந்த ஜாதகம் ஜோசியத்துல எல்லாம் நம்பிக்கை கிடையாது. இருந்தாலும் ஒரு நப்பாசை, நீங்க விதி விலக்கா ஏதாவது சொல்லி, அது நடந்துட்டா... நினைச்சுப் பார்க்கவே எவ்வளவு நல்லா இருக்கு தெரியுமா?”

“தன்னை ஒரு திடமான நாத்திகன்னு சொல்லிக்கறவங்களுக்குக்கூட இந்த மாதிரி எதிர்பார்ப்பு உண்டு. அதுதான் மனசோட இயல்பு.”

“நீங்க எப்படி...? இந்த ஜோதிட சாஸ்திரம்கறது உண்மையான சமாச்சாரமா இல்லை கப்ஸா புளுகா?”

“என்னோட ஆரம்பமே ரொம்ப, பெக்கூலியர் - இதெல்லாம் பொய்யுன்னு நிரூபிக்கறேன்னு தான் நான் இதுல இறங்கினேன். ஆனா நான் இப்ப கொஞ்சம் மாறிட்டேன்னு தான் சொல்லணும்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். ஒரு தூக்கு தண்டனை கைதி யோட ஜாதகத்தை ஜாதக சாஸ்த்திரப்படி ஆராய்ச்சி செய்தேன். அவனக்கு ஆயுள் நிறையவே இருந்தது. இன்ஃபாக்ட் தூக்குல போட்றதுக்கு முதல் நாள் மிராகிளா அவன் விடுதலை ஆயிட்டான். விடுதலை ஆவான்னு ஜாதகம் இண்டிகேட் பண்ணிச்சு. அப்படித்தான் நடந்தது.”

“ஏன் காக்கா உக்கார பனம் பழம் விழுந்த கதையா இப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது?”

“இந்த காக்கா பனம் பழம் கேசெல்லாம் ஒரு தடவை தான் நடக்கும். ஆனா இதுவரை 12 கேஸ்ல என் கணிப்புப்படியே நடந்திருக்கும்போது என்னால எப்படி அவைகளை தற்செயல் நிகழ்வுகளா எடுத்துக்க முடியும்?”

“அப்ப ஜாதக சாஸ்திரம் ஒரு உண்மை?”

“நிச்சயமாவும், சத்தியமாவும் அப்படித் தான் சொல்வேன். அதேசமயம் என் உள் மனசோட ஆசை என்ன தெரியுமா?”

“என்ன?”

“ஒவ்வொரு ஜாதகத்தை ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கும் போதும் ஜாதகம் சாஸ்த்திரம் பொய்யாயிடும்து ஆசைப்பட்டேன்.”

“விசித்திரமா இருக்குதே உங்க ஆசை?”

“இருக்கலாம். நம்ம வாழ்க்கையை நம்மால தீர்மானிக்க முடியலையே? கடுமையா உழைக்கற சிலரல முன்னுக்கு வரவே முடியறதில்ல. உக்காந்த இடத்துல சிலர் லட்ச லட்சமா சம்பாதிக்கறாங்க. ரொம்ப நல்லவன் அநியாயமா ஒரு விபத்துல செத்துப் போறான். ரொம்ப மோசமானவன் தூக்கு தண்டனைல இருந்து கூட பணத்தால் தப்பிச்சுட்றான்... நல்லது செஞ்சா நல்லது நடக்கும்னு சொல்றோம். ஆனா பலர் வாழ்க்கைல அவங்க எவ்வளவு நல்லது செய்தாலும் நல்லது நடக்கறதே இல்லை. இந்த குளறுபடியான நிலைப்பாடுகளுக்கு எது காரணம்? ஒன்பது கிரகங்கள்னு ஜோதிட சாஸ்த்திரம் சொல்லுது. இவங்க ஏன் நம்மேல ஆதிக்கம் செலுத்தறாங்க?

இவங்களுக்கு வேற வேலை இல்லையா? இவங்களை நம்மால வெல்ல முடியாதா?

அந்த வழி தெரிஞ்சா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்...? ஒருவேளை இந்த ஒன்பது கிரகங்கள் இதோட ஆதிக்கம் எல்லாமே நம்ம கற்பனைன்னும் முடிவு செய்தாலும் வாழ்க்கைல நடக்கற நடப்புகள் அப்படி இல்லைன்னு தான் சொல்லுது.”

“அதாவது நம் வாழ்க்கை நம் கைல இல்லை. இந்த ஒன்பது பேர் கைலன்னு சொல்றீங்க. அப்படித்தானே?”

“அப்படித்தான் ஜோதிட சாஸ்திரம் சொல்லுது. அதை இப்ப ஆராய்ச்சி அடிப்படையில நானும் சொல்றேன்.”

“இப்படி சொல்ற நீங்களே இதெல்லாம் பொய்யா இருக்கக் கூடாதான்னு ஆசைப் பட்டறது எப்படி...? இது உண்மைன்னா உங்க ஆசை தப்பாச்சே...”

“என் ஆசை தப்பு மட்டுமா...? அது ஒரு அழகான கற்பனை... இந்த கற்பனை உண்மையானா நல்லா இருக்குமே...! நம்ம வாழ்க்கையை நாம தீர்மானிக்க லாமேங்கறதுதான் என் விருப்பம்?”

“விசித்திரமான விருப்பம்தான். சரி... இந்த ஜாதகம் என்ன சொல்லுதுன்னு கொஞ்சம் பார்த்துச் சொல்லுங்க...”

-ஆதிகேசவனும் தற்காலிகமாய் தங்கள் உரையாடலுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு ஜாதகதைக் கையில் எடுத்தார்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரம்!

அவரது பேனா பல கணக்குகளை ஒரு தாளில் கூட்டியும் கழித்தும் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு ஆச்சரியமான ஆச்சரியத் துக்கு மாறத் தொடங்கியது.

“என்ன டாக்டர்... என்ன சொல்லுது இந்த ஜாதகம்?”

“இப்ப இந்த ஜாதகருக்கு வயது ஐம்பத்தி எட்டு. இவங்களுக்கு ஜாதக சாஸ்திரப்படி தொண்ணூறு வயசு.

அதாவது அவங்க இன்னும் 32 வருஷம் உயிரோட இருந்தாகணும்!”

ஆதிகேசவன் சொல்ல, சுப்ரமணியனுக்கு தான் எதிர்பார்த்தது நடக்கப் போகின்ற மகிழ்ச்சி. துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தார்.

“என்ன சுப்ரமணியன்...? இது சந்தோஷ துள்ளலா இல்லை நம்ப முடியாத அதிர்ச்சித் துள்ளலா?”

“இரண்டும்தான்...! ஒரு சில சந்தேகங்கள் இருக்கு. கேட்கலாமா?”

“என்ன... டாக்டர்ஸ் ரிப்போர்ட் எப்படி பொய்யாகும்னா...?”

“ஆமாம்... எனக்குத் தெரிஞ்சு என் நண்பன் சாமிநாதன் தன் மனைவி கனகத்தைக் காப்பாத்த சிங்கப்பூர் டாக்டர்கள்ல இருந்து, U.S.ல எம்.ஜி.ஆருக்கு வைத்தியம் பார்த்த புருக்ளின் ஹாஸ்பிட்டல் வரை போய்ப் பார்த்துட்டான். சுருக்கமா சொன்னா கனகம் கேஸ் இந்திய டாக்டர்கள் கைவிட்ட கேஸ் இல்லை. உலக டாக்டர்களே கைவிட்ட கேஸ். அப்படி இருக்க, எப்படி அவங்க உயிர் பிழைக்க முடியும்?”

“நல்ல கேள்விதான் நீங்க கேட்டிருக்கீங்க. பொதுவுல ஒரு ஜாதகத்துல நோய்க்குக் காரணமான கிரகம் எப்படி இருக்கும்னுதான் முதல்ல பார்ப்போம். அந்த வகைல இவங்களுக்கு ரோகஸ்

தானம் மிகக் கடுமையா பாதிக்கப் பட்டிருக்கு. அதுவும் செவ்வாயால... ஆனா ஒளஷதகாரகன் ஒரு வாரமா குரு பார்வைக்கு உள்ளாகி பலப்படத் தொடங்கியிருக்கான். ஆயுள் பாவமும் ரொம்ப சிறப்பா இருக்கு. இது இவங்களுக்குப் பிறப்புல இருந்தே ஒரு பலமான கிரகமா இருந்து வந்திருக்கு. எல்லாத்தையும் கூட்டிக் கழிச்சுப் பார்க்கும்போது ரோகம் வந்தாலும் அது குணமாகியே தீரும்.”

“எனக்கு எதுக்கு இவ்வளவு டீடெடியில்ஸ்...? கண்ணுக்குத் தெரியற மனிதர்களையே நம்மால சரியா புரிஞ்சுக்க முடியல. அப்படியிருக்க கண்ணுக்குத் தெரியாம நிலைல ஆகாயத்துல இருக்கறதா கருதப்படற இந்த கிரகங்கள் பத்தி நீங்க எவ்வளவு சொன்னாலும் எனக்குப் புரியாது.

என்னோட கேள்வி இதுதான்!

இவங்களுக்கு ஆயுள் நல்லா இருக்குன்னா வியாதி குணமாகணும். வியாதி குணமாக இந்த நொடி மருந்து இல்லை. அந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்காங்க. அப்படி இருக்க, எப்படி குணமாக முடியும்?

மருந்தாலையா... இல்லை, தானாகவே சரியாயிடுமா...? மருந்தால குணமாக வழியில்லை. ஏன்னா மருந்தே இல்லை. தானா சரியானாத்தான் உண்டு. தானா எப்படி ஒரு வியாதி சரியாக முடியும்?”

- சுப்ரமணியம் சரியாகத்தான் கேட்டார். ஆதிகேசவன் பதிலுக்குச் சிரித்தார்.

“சிரிச்சா எப்படி?”

“இது கேலிச் சிரிப்போ இல்லை
 விரக்திச் சிரிப்போ இல்லை சுப்ரமணியன்.
 இது ஆச்சரியச் சிரிப்பு. என் அனுபவத்துல
 நான் புஞ்சுக்கிட்டதை சொல்றேன். நாம
 பிறக்கறதுக்கு முந்தியும், இந்த உலகம்
 இருந்தது. நாம இறந்த பின்பும் இது
 இருக்கும். இடைப்பட்ட காலத்துல நாம
 எங்க எப்படி பிறக்கிறோமோ அதற்கு ஏற்ப
 வளர்ந்து ஆளாகறோம். இந்த உடம்போட
 டிசைன்கூட நம்முடையது கிடையாது.
 மூக்கு கோணலா இருந்தாலோ, தலைல
 முடி முளைக்கலேன்னாலோ, குட்டையா
 இருந்தாலோ எதையும் சரி செய்துக்கற
 ஆற்றல் நமக்கு இல்லை. அமைஞ்சதை
 ஏத்துக்கிட்டு படிச்ச படிப்புக்கும், பாக்கற
 உலகத்துக்கும் ஏற்ப சிந்திக்கிறோம். அந்த
 வகைல உங்களுக்கும் எனக்கும்
 ஆங்கிலமும் தமிழும் தெரியும். இதுவும்
 கூட நாம பிறந்த இந்த சொஸைட்டி
 நமக்கு கத்துக் கொடுத்ததால்தான்.
 நமக்குத் தெரிந்த இந்த மொழியோட
 உதவியோட பேசிக்கறோம். படிச்ச
 புத்தகங்கள் அளவுக்கு சிந்திக்கிறோம்.
 இது எல்லாமே ரொம்ப ரொம்ப சின்ன
 அளவு சுப்ரமணி.

நம்ம அறிவால சக்கரம் கண்டுபிடிச்சு
 தூரத்தை ஜெயிச்சோம். தராசு கண்டு
 பிடிச்சு பொருட்களை எடை போட்டோம்.
 லிட்டர் அளவுல திரவப் பொருட்களையும்,
 மீட்டர் அளவுல துணிமணிகளையும்
 அளந்தோம்.

எல்லாமே நம்ம சௌகர்யத்துக்காக
 நாம் நமக்காக உருவாக்கிக்கிட்ட புத்தி
 சாலித்தனமான விஷயங்கள்.

இந்த புத்திசாலித்தனத்தோட உச்சமா
 இன்னிக்கு செல்போன், டி.வி.ன்னு

விரிவடைஞ்சிருக்கோம். அவ்வளவுதான். ஆனா...”

- ஆதிகேசவன் அழகாகச் சொல்லிக் கொண்டே வந்து ஆனா என்று இழுக்கவும், சுப்ரமணியனுக்கு அதற்குப் பிறகுதான் ஒரு பெரிய ரகசியத்தையே அவர் சொல்லப்போகிற மாதிரி தோன்றியது.

“என்ன ஆனா...? கமான்... சீக்கிரமா சொல்லுங்க!”

“ஒண்ணுமில்ல! இதெல்லாம் எதுவுமே பெரிசே இல்லை. இதெல்லாம் ரொம்ப சின்ன விஷயங்கள்.”

“அப்ப எது பெரிய விஷயம் ஆதி கேசவன்?”

“நிறைய இருக்கு. நாம் நம்முடைய கண்ட்ரோல்ல இல்லாம இயக்கப்படறதே ஒரு பெரிய விஷயம்தானே?”

“நீங்க ஆன்மிகம் பேசாதீங்க. நம்பிக்கை சார்ந்த விஷயங்களைச் சொல்லி என்னைக் கட்டிப்போடவும் முயற்சிக் காதீங்க. என் கேள்வி ‘மருந்தே இல்லாத ஒரு வியாதி எப்படிக் குணமாகும்?’ அதுதான்!”

“உங்ககிட்ட அதாவது இந்த உலகத்துல நீங்க சந்திச்ச டாக்டர்களுக்கு அந்த மருந்து வசப்படாம இருக்கலாம். ஆனா மருந்து இருக்கு.”

“அப்ப அந்த மருந்து என்னன்னு இனிமே தெரியவருமா?”

“ஜாதகம் அப்படித்தான் சொல்லுது...”

“ரொம்ப ஆச்சரியமான ஒரு பதில் இது. புதுசு புதுசா மருந்துகளை விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடிச்சுக்கிட்டுதான் இருக்காங்க. ஆனா கனகம் சாகறதுக்கு கெடு

விதிச்சிருக்கற பத்து பதினைஞ்சு நாள்ல
அது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அதை கனகத்
துக்கும் தந்து, அவங்களைக் குணப்படுத்த
முடியும்கறது எனக்கென்னவோ துளிகூட
நடக்கக்கூடிய ஒரு விஷயமாவே
தெரியலே...”

“அப்ப எது உங்களுக்கு நடக்கக்கூடிய
விஷயம்?”

“கனகம் விஷயத்துல மனித சக்திக்கு
உட்பட்ட எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு.
கற்பனைல நாம சொல்ற மாயாஜாலத்
தாலையோ, இல்லை கடவுள் நோல வந்து
எதாவது செய்தோதான் கனகம் பிழைக்க
முடியும். நடக்கக்கூடியது அதுதான்...”

“இப்படித்தான் நீங்க சொல்வீங்க
சுப்ரமணி. திரும்பவும் சொல்றேன். நாம
பாக்கற, நாம கேள்விப்பட்டற, நமக்குத்
தெரிஞ்சு, நமக்கு புரிஞ்சு விஷயங்களை
மட்டுமே வெச்சுக்கிட்டு யோசிக்கிறதும்,
அதற்கேற்ப முடிவுகள் எடுக்கறதுமே
நமக்கு வழக்கமாப் போச்சு. நம்ம ஐம்
புலனுக்கு வசப்படாத, நம்மால யோசிக்க
முடியாத அளவுக்கான விஷயங்களும்
இந்த உலகத்துல இருக்கு. அதுல சில
விஷயங்கள் நம்ம உடம்புக்குள்ளயும்
இருக்கு... அந்த விஷயங்கள்லதான்
இதுக்கு விடை இருக்கு.”

“நம்ம உடம்புல அப்படி என்ன
இருக்கு?”

“உடம்புல ரத்தம் இருக்கு. எலும்பு
இருக்கு. சதை இருக்கு, நரம்பு இருக்கு.
இதயம், ஈரல், குடல்னு உறுப்புகள்
இருக்குன்னு உங்களுக்குத் தெரிஞ்சு
விஷயங்களைச் சொல்லலை. இதைக்
கடந்த பல விஷயங்கள் உடம்புல
இருக்கு.”

“இருக்குன்னு சொல்லத் தெரியுது... எது என்னன்னு சொல்லத் தெரியலையா?”

“இப்படி ஒரு கேள்வியைத்தான் நான் இன்னொருத்தர்கிட்ட கேட்டேன். அவர் சொன்னதையே உங்களுக்கும் சொல்றேன்.

ஆப்பிள் மரத்துல இருந்து கீழே விழுந்ததுலதானே புவி ஈர்ப்பு விசை பத்தி நாம தெரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது?”

“நிச்சயமா...?”

“அதோட பொருள் என்ன?”

“இந்த உலகத்துல எதை மேல எரிஞ்சாலும் அது விசை தத்துவப்படி, எரிகிற வேகத்துக்கு ஏற்ப கீழே விழுந்தே தீரும்.”

“பாரமான ஒண்ணு அப்ப பூமியில மிதக்க முடியாது. அப்படித்தானே?”

“நிச்சயமா... அதுக்காக விமானம் ஏன் விழலைன்னு கேட்காதீங்க. அது விசையை எதிர்த்து செயல்பட்டு தற்காலிகமா மிதக்குது. அதுக்குப் பின்னால் விஞ்ஞானம் இருக்கு. சரியான காரண காரியம் இருக்கு.”

“நான் அந்த மாதிரியெல்லாம் கேட்க மாட்டேன். கவலைப்படாதீங்க. உங்களால மிதக்க முடியும்ன்னு நான் சொன்னா நம்புவீங்களா?”

“க்ளைடர்ங்கற கருவி மூலமா பறக்க முடியும். அது எப்படி மிதக்க முடியும்?”

“முடியும்... இதை என்கிட்ட சொன்ன மனிதரே செய்தும் காட்டினார்.”

“இது என்ன மாயாஜாலம்?”

“ஒரு விஷயத்தைப் புரிஞ்சுக்கிட்டா விஞ்ஞானம். புரிஞ்சுக்க முடியலைன்னா அது மாயாஜாலம்னு பேசக்கூடாது.

இப்பவும் சீனாவுல பல புத்த விகாரங்கள்ல
பல புத்த சந்நியாசிகள் ஒருவித
யோகாசனத்துல உட்கார்ந்த நிலையில்
அப்படியே அந்தரத்துல எழும்பி எந்த
ஆதாரமும், பிடிமானமும் இல்லாம மிதக்
கறாங்க. பல விஞ்ஞானிகளே இதைப்
பார்த்து வாயைப் பிளந்திருக்காங்க.”

“அப்ப இந்த சாகசத்தை என்னன்னு
சொல்றாங்க?”

“ஒரே வார்த்தைதான். யோகம்! யோகத்
துக்குள்ள நாம உடம்பைப் புகுத்தும்போது
என்னென்னவோ நடக்குது. குறிப்பா
எதுவுமே சாப்பிடாம காற்றை மட்டுமே
சுவாசிச்சுக்கிட்டு ஜீவிக்க முடியறதுல
இருந்து நெடுந்தூரத்துல இருக்கறவங்க
ளோட எந்த சாட்லைட் தொடர்பும் இன்றி
பேச முடியறது வரை...”

“அப்ப அப்படித்தான் கனகத்துக்கும்
எதாவது நடந்து அவங்க பிழைக்கப்
போறாங்களா?”

“இப்படி எதுவேணும்னாலும் நடந்து
அவங்க பிழைக்கலாம்.”

- ஆதிகேசவன் அழுத்தமாய் சொல்லி
முடித்தார்.

“ரொம்ப சந்தோஷம்... வாழ்க்கையைப்
புரிஞ்சுக்க கிடைச்ச ஒரு வாய்ப்பா நான்
இந்த சம்பவத்தை எடுத்துக்கப் போறேன்.
என் நண்பர் சாமிநாதனும் இதைக் கேட்டா
ரொம்பவும் சந்தோஷப்படுவார்.”

“நல்லது... என் ஆராய்ச்சிக்கு இவங்க
விஷயமும் ஒரு விதத்துல உதவி செய்யும்.
செய்யயட்டும்.”

- ஆதிகேசவன் சொன்ன கையோடு
கைகளைக் கூப்பினார். பதிலுக்கு

சுப்ரமணியமும் கைகளைக் கூப்பி
நமஸ்கரித்துவிட்டுக் கிளம்பினார்.

பஞ்சமம் இது நவத்தன் மையம்!
வண்ணுலகல் க்ரகமாக்ய புதம்.
மையமே வசாலம்! சிர்வதன் சாரம்.
இயங்க இயக்கும் இது ஒரு கண்த வல்.
இசைந்ததல் ப்றப்பவர் கண்ப்பிலே புல்.
பஞ்சமம் உற்றவர் பல்கலை நற்றவர்.
முற்கருமம் தாக்கடினும், பர்காரம் புர்ந்தே
நற்கருமம் வளைத்தருவர்!

- நவநாயக சித்தர்

கண் திறந்து பார்த்த பாஸ்கரனுக்கு
அதிர்ச்சியாக இருந்தது. தான் ஒரு
படுக்கையில் கிடப்பதும், கிடக்குமிடம்
ஒரு ஓலைக் குடிசையாக இருப்பதையும்
உணர்ந்து மலங்க மலங்க விழித்தபடி
எழுந்து அமர்ந்தான்.

குடிசைக்கு வெளியே பசு மாடு ஒன்று
கத்தும் குரல் கேட்டு எழுந்து வந்து
பார்த்தான்.

அந்தக்கால தியாகராஜ பாகவதர் போல
கிராப்புத் தலையுள்ள ஒருவர் இடுப்பிலே
வேட்டியுடனும் மார்பின் மேல் போர்த்திய
துண்டுடனும் பால் கறந்து கொண்
டிருந்தார்.

அவரை நெருங்கிய பாஸ்கரனை
அவரும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்.

“என்ன தம்பி... தூங்கி எழுந்திருச்
சிட்டியா?” - அதிசயமாக தமிழும்
பேசினார்.

“நீங்க யார்... நான் எப்படி இங்க?”

“எமனுக்கு உன்னை கூட்டிக்கிட்டுப் போக இஷ்டம் இல்லப்பா. அதான் கரையோரமா கங்கை உன்னை ஒதுக்கிடிச்சு. உனக்கு உதவி செய்யற கணக்கு எனக்கு இருக்கு போல... அதான் கங்கைக்குக் குளிக்கப் போன நான் உன்னைப் பார்த்தேன். தூக்கிட்டு வந்து என் குடிசைல படுக்க வெச்ச நீ அளவுக்கதிகமா குடிச்ச வெச்ச தண்ணியை வெளியே எடுத்து, உன்னைப் படுக்க வெச்சேன். இப்ப நீயும் எழுந்துவந்துஎன்கூடபேசிக்கிட்டிருக்கே!”

- அவர் அவன் அதிகம் கேள்விகள் கேட்க இடமில்லாதபடி மளமளவென்று சொல்லி முடித்தார். பாஸ்கரன் அவரைத் தொடர்ந்து வெறித்தான். பின் தலையைக் கோதியபடி சுற்றிலும் பார்த்தான். ஓரளவு பசுமையான தோட்டச் சூழ்நிலை. மூங்கில் படப்பில் வேலி. அந்த வேலிமேல் ஊதா நிறத்தில் பூக்கள் பூத்த கொடிகள்.

கொடிக்கு அந்தப் பக்கம் சற்றே வெட்டவெளி. வெளிக்கும் அப்பால் கங்கையின் ஓட்டம். அவன் வெறுப்போடு கங்கையைப் பார்த்தான்.

“என்னப்பா... சாக முடியலையேன்னு வருத்தமா இருக்கா?” - அவர்தான் கை நிறைய கறந்த பாலுடன் நின்றபடி மிக ஏளனமான குரலோடு கேட்டார். அவனிடம் பதிலில்லை. ஆனால் அவரே தொடர்ந்தார்.

“என் பேர் ஞானப்பிரகாசம். திருநெல் வேலிக்காரன் நான். கிட்டத்தட்ட உன் மாதிரிதான். வாழ்க்கை வெறுத்துப்போய் இந்த காசிக்கு வந்தேன். சாகவும் ஆசைப்பட்டேன். ஆனா நான் கொஞ்சம்

புண்ணியமும் செய்திருக்கறதால நவநாயகச் சித்தர்ங்கற பேர்ல ஒருத்தரைச் சந்திக்கும்படியா அமைஞ்சது. அவர் என் வாழ்க்கையையே மாத்திட்டார். இப்ப நான் இந்த கங்கைக் கரையில் ஒரு வித்தியாசமான சந்நியாசி. எனக்கு எந்தக் கவலையும் கிடையாது. பழசையெல்லாம் நினைச்சா மட்டும் அப்பப்ப சிரிப்பா வரும்.”

- அவன் கேட்காமலே அவர் தொடர்ந்து கொண்டே போனார்.

“நான் தற்கொலை செய்துக்கத்தான் கங்கைல இறங்கினேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” - அவனும் அவரைக் கிளறத் தொடங்க, மீண்டும் அவரிடம் சிரிப்பு. பால் சொம்புடன் உள்ளே சென்றவர் திரும்பி வரும்போது பாஸ்கரனின் ஜோல்னா பையுடன் வந்தார். கையில் அவனது டைரி. கங்கையில் மூழ்கியும் பாலிதீன் தாளில் இருந்ததால் நனைந்து அழிந்து விடாதபடி இருந்த டைரியில் அவனது புலம்பல்கள்! அவனுக்கும் புரிந்துவிட்டது.

“என் டைரியைப் படிச்சீங்களா?”

“ஆமாம் தம்பி. உன்னைத் தெரிஞ்சுக்க எனக்கு வேற வழி ஏது?”

“தப்பில்லையா?”

“தற்கொலைகூட தப்புதான். அத நீ செய்யலாம், நான் டைரி படிக்கக்கூடாதா?”

“சரி... அத கொடுங்க...” - அவன் கையை நீட்டினான். அவரும் டைரியைத் தந்தார். மௌனமாக ஜோல்னா பையையும் வாங்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படத் தொடங்கினான்.

“எங்க... திரும்ப சாகப் போறியா?” - அவர்தான். அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். பதில் சொல்லாமல் நடந்தான்.

“உன்னால சாக முடியாது. எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் உன் உயிர் போகாது.”

- அதைக் கேட்ட அவன் திரும்பி வந்தான்.

“நீங்க யார் இதைச் சொல்ல...?” - இறுக்கமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“உன்னைப்போல ஒரு சக மனுஷன்.”

“அவ்வளவுதானே... அந்த ஆண்டவனில்லையே?”

“அப்ப ஆண்டவன் சொன்னாதான் நம்புவினா?”

“ஆண்டவனே சொன்னாலும் நான் கேட்க மாட்டேன். நான் ஒரு துர்தீர்ஷ்டம் பிடிச்சவன்... அதான் சாக முயற்சி செஞ்சா அதுகூட பலிக்க மாட்டேன்னுடிச்சு. ஆனா நான் விடறதா இல்லை.”

“நெருப்புலையே போய் விழு. நீ விழற நேரம் மழை பெய்து அந்த நெருப்பு அணைஞ்சு போயிடும்.”

- ஞானப்பிரகாசம் என்னும் அந்த மனிதர் சொன்னது நறுக்கென்று ஒரு ஊசிபோல் குத்திற்று. அப்படியே அழுகையும் பொங்கியபடி வந்தது.

“அழறவனுக்குப் பேர் என்ன தெரியுமா?”

“தெரியும். கையாலாகாதவன், கோழை, பூஞ்சை மனசுக்காரன், இன்னும் என்னென்னவோ... என்ன வேணும்னா சொல்லிக்கோ. யார் எது சொன்னாலும் எனக்கு கவலையில்லை.”

“எதுக்கு இவ்வளவு விரக்தி, அப்படி ஏன் வாழ்க்கை மேல வெறுப்பு?”

“இதுக்கு என்னால பதில் சொல்ல முடியாது. அந்த கடவுள்தான் பதில் சொல்லணும்.”

“உனக்காக நான் சாப்ட்டா உன் பசி ஆறிடுமா... என்னப்பா பதில் இது?”

“போதும்... என்னை எதுவும் கேட்காதீங்க. சுருக்கமா சொல்றேன். நான் ஒரு துரதிர்ஷ்டம் பிடிச்சவன். எனக்கு யாராவது உதவி செய்ய ஆசைப்பட்டா அவங்களுக்குக்கூட கஷ்டம் வந்துடுது. நான் சித்ரவதை அனுபவிக்கணும்ங்கறது அந்தக் கடவுளோட விருப்பம். ஆனா நான் இந்த விஷயத்துல அந்தக் கடவுளை சும்மா விடறதா இல்லை. என்கிட்ட அவர் தோற்கத்தான் போறார்.”

“பரவால்ல... உன்னைப் போல விரக்தி யடைஞ்சவங்க இரண்டு விதமாத்தான் நடந்துக்குவாங்க. ஒண்ணு இந்த சமுதாயத்தையே பழி வாங்கறேன்னு சமூகவிரோதியாகொலையும் கொள்ளையும் செய்யற ஒரு மனிதனா மாறிப் போவாங்க. இல்லேன்னா ‘கடவுளே கிடையாது. எல்லாம் கற்பனை’ன்னு கடவுளைத் திட்டு வாங்க. நீ இந்த இரண்டு ரகத்துலையும் சேராம கடவுளை நம்பிப் பேசறே. அதுக்காக உன்னைப் பாராட்டறேன்.”

“போதும்... நான் கிளம்பறேன்...”

“நில்லு. உனக்கு என்ன பிரச்சினைன்னு சொல்லு. நான் உதவி செய்யறேன்.”

“எனக்கு யாராலயும் உதவ முடியாது. தெரியாத்தனமா ஒரு பேங்க் மேனேஜர் உதவி செய்தார். ஆனா இப்ப அவர் அதுக்காக வருத்தப்பட்டுக்கிட்டு

இருப்பார். பாவம் அவர் எனக்கு கடனாக கொடுத்த ஐம்பதாயிரத்தை அவர் சம்பளத்துல பிடிக்கப் போறாங்க. இப்ப நீங்க உதவி செய்யறதா சொல்றீங்க. உங்களுக்கும் எதாவது கஷ்டம் வந்துடப் போவுது. உங்களை கஷ்டப்படுத்த நான் விரும்பலை. வரேன்.”

“சரி போ... ஆனா ஒண்ணு உன்னால சாக முடியாது. உனக்கு ஆயுள் கெட்டி. ஞாபகத்துல வெச்சுக்கோ...”

- ஞானப்பிரகாசம் ஒரு முடிவோடுதான் அப்படிச் சொன்னார்.

“அப்படியா... இப்படி சொல்றவங்க எதிர்லேயே நான் இறந்து வெச்சா...” - பாஸ்கரனும் தீர்க்கமாக அவரை எதிர் கொண்டான்.

ஞானப்பிரகாசம் மௌனமாகப் பார்த்து விட்டு, “இந்த வைராக்கியத்தை வாழ்ந்து காட்டறதுல நீ காட்டக்கூடாதா?” என்றார் நிதானமாக.

“எப்படி வாழுவேன்? ஒரு வேலையும் கிடைக்கல. சுயமா தொழில் செய்ய ணும்ன்னாலும் கொஞ்சமாவது பணம் வேணும். அதுக்கும் வழியில்லை. வேணும்னா இந்த காசி கங்கைக் கரைல நான் பிச்சை எடுக்கலாம். ஆனா என்னைப் பாக்கறவங்க ‘காலும் கையும் நல்லாத் தானே இருக்கு. பிச்சை எடுக்கறியே’ம் பாங்க. மூட்டை தூக்கலாம். ஆனா அங்ககூட போட்டி...”

“அந்தப் போட்டியை எதிர்கொண்டாத் தானே வெற்றி பெற முடியும்.”

“அதுக்குக்கூட இப்ப எனக்கு வழி கிடையாது. போலீஸ்காரங்க பார்த்தா பேங்க் கடன் கட்டாம தலைமறைவாயிட்ட

ஒருத்தன்னு என்னை உள்ள தூக்கிப் போட்டுவாங்க. ஜெயிலுக்குப் போய் கம்பி எண்ணுக்கு மானத்தோட சாகறது மேல் இல்லையா?”

“உனக்கு உதவி செய்தவரை கஷ்டப் படுத்திட்டு சாகறது மட்டும் கௌரவமான செயலா?”

“சும்மா வளைச்சு வளைச்சு கேள்வி கேட்காதீங்க. நான் வாழ்க்கையை ஜெயிக்கணும். அதுக்கு வழி இருக்கா? உங்களால அதுக்கு உதவ முடியுமா?”

“இந்தக் கேள்வியை நீ என்னைப் பார்த்த நிமிஷமே ஏன் கேட்கலை?”

“என் மேல அக்கறையா இதுவரையாருமே இப்படிக் கேள்வி கேட்டதில்லை. உங்களையும் நான் அந்த லிஸ்டுல வெச்சிருந்ததால கேட்கத் தோணலை.”

“பரவால்ல... மனசுல பட்டதை ஒளிவு மறைவு இல்லாம பேசறே. உன்னைப் புராட்டறேன். கவலைப்படாதே. உன்னை பெரிய வெற்றியாளன் ஆக்கறேன். சந்தோஷமா?”

பாஸ்கரனுக்கு அந்த பதில் நிஜமாலுமே இன்ப அதிர்வளித்தது. கூடவே ஒரு சந்தேகமும் தோன்றியது.

“என்ன யோசிக்கறே...? நானே ஒரு பக்கிரி. குடிசைல இருக்கற ஒருத்தன். நான் எப்படி உதவ முடியும்னா...?”

“ஆமாம்...”

“உதவி செய்யத் தேவை பணம் இல்லை தம்பி. மனசுதான்.”

“சரி... உங்களுக்கு எனக்கு உதவணும்ங்கற மனசு இருக்கு ஒத்துக்கறேன். உங்க மனசால எனக்கு அட்வைஸ் பண்ண

முடியும். கஷ்டப்பட்டு உழைச்சா முன்னுக்கு வரலாம்னு சொல்ல முடியும். அதுக்கு மேல என்ன செய்ய முடியும்?”

“இதுவே ஒரு உதவிதானே?”

“இதை நான் உதவியா நினைக்கல. இந்த உலகத்துல ரொம்ப சுலபமா ஒரு வேலை எதுன்னா அட்வைஸ் பண்ணுது தான். நான் அட்வைஸ்ங்களைக் கேட்டுக் கேட்டுப் புளிச்சுப் போயிட்ட ஒருவன்.”

“சரியான அட்வைஸை நீ கேட்டிருக்க மாட்டே. அதான் இப்படிச் சொல்றே...”

“அட்வைஸ்ல சரியான அட்வைஸ்னும், தப்பான அட்வைஸ்னும் இருக்குதா என்ன?”

“நிச்சயமா...”

“எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. எது சரியான அட்வைஸ்?”

“இனி நான் உனக்கு சொல்லப்போற எல்லாமே...”

“முதல்ல ஒண்ணு சொல்லுங்க. அதுல எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டா தொடர்ந்து கேக்கறேன்.”

“அப்படி வா வழிக்கு. சாக ஆசைப்பட்ட நீ உன் ஊர்ல சாகாம எதுக்கு இந்த காசிக்கு வந்தே?”

“என் செத்த உடம்பால யாருக்கும் சின்ன சிரமமும் வரக்கூடாதுன்னுதான்.”

“பாத்தியா... உன் விதி உன்னை எவ்வளவு அழகா இப்படி நினைக்க வெச்ச காசிக்கு தள்ளிவிட்டதை? சரி... இங்க உன் எண்ணப்படி சாக முடிஞ்சுதா...?”

“இந்த நிமிஷம் உங்களால எல்லாம் கெட்டதுதான் மிச்சம்...”

“இல்ல தம்பி... கங்கைல மூழ்கினா உன் துன்பம் தீரணும்கறது ஒரு கணக்கு. அதுதான் உன்னை இப்படி நினைக்க வெச்ச இங்க தள்ளிக்கிட்டு வந்தது. நீயும் மூழ்கினே. உன் துன்பக் கணக்கும் முடிஞ்சு போச்சு. இப்ப நீ வெற்றிக்கான வழிகளை என் மூலமா தெரிஞ்சுக்கத்தான் நான் உன்னை காப்பத்தியிருக்கேன்...”

“இதெல்லாம் புத்திசாலித்தனமான சமாதானங்கள். எது வெற்றிக்கான வழி? அதை முதல்ல சொல்லுங்க.”

“இப்படி கேள்வி கேட்கத் தொடங்கி யிருக்கே பாரு... அதுதான்!”

“நான் இப்படி கேள்வி கேட்கறது இன்னிக்கு நேத்திக்கு இல்ல. பிறந்தப்ப இருந்தே அது தொடருது. இது ஒண்ணும் புதுசு இல்ல.”

“இருக்கலாம்... ஆனா யார்கிட்டே கேட்கறேங்கறது ரொம்ப முக்கிய மாச்சே...?”

- ஞானப்பிரகாசம் சொன்ன பதிலில் அவனுக்குச் சற்று திகைப்பு. தொடர்ந்து அதற்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் சற்றுத் தவித்தவன், பின்பு சுதாரித்து, “நீங்க நல்லா பேசறீங்க... ஆனா அதால என் துரதிர்ஷ்டம் எப்படி விலகும்ங்கறது தான் எனக்குத் தெரியமாட்டேங்குது” என்றான்.

“நீ எதை அதிர்ஷ்டம்து நினைக்கறே?”

“இப்படிக்கே கேட்டா என்னத்தச் சொல்ல. நினைச்சது நடக்கணும். கேட்டது கிடைக்கணும். இதுபோதும். அந்த நபர் அதிர்ஷ்டசாலி.”

“சரி... உனக்கு இப்ப நீ நினைக்கற எது நடக்கலை?”

“நான் ஒரு தொழில் தொடங்க ஆசைப்பட்டேன். ஆனா, அது நடக்கலை. என் பணம் திருடு போயிடுச்சு.”

“அது எதனாலன்னு கேட்டுக்கிட்டியா?”

“இந்த நாட்டுல திருடங்க அதிகம். அதனால...”

- பட்டென்கிற பதில் பாஸ்கரனிடம்.

“இல்ல தம்பி... உனக்குக் கவனம் போதாதுங்கறதுதான் உண்மையான காரணம்னு நான் சொல்றேன்.”

“புடலங்கா... என்னை ஒரு மூலிகைப் பொடியால மயங்கி விழ வெச்சு பணத்தைத் திருட்டுப் போயிருக்காங்க. அதுக்கு எப்படி என் கவனக் குறைவு காரணமாக முடியும்?”

“கவனம்ங்கறது எப்படி நீ திருட்டு கொடுத்தேங்கறதுல மட்டும் கிடையாது. அது பல விஷயங்கள் சார்ந்தது...”

“என்ன அந்த பல விஷயங்கள்?”

“இந்த உலகத்துல பல கோடி பேர் இருக்காங்க. ஒருத்தரைப் போல் ஒருத்தர் இருக்கறது இல்லைதானே?”

“ஆமா...”

“ஒருத்தர் ஓவியம் வரைஞ்சா, ஒருத்தர் நல்லா கணக்கு போடறார். ஒருத்தர் நல்லா பாடறார். இன்னொருத்தர் நல்லா ஆடறார். ஒருத்தர் நல்லா நடிக்கறார். ஆனா எல்லாரும் எல்லா விஷயத்துலயும் வல்லவர்களா இருக்கறது கிடையாது தானே?”

“அது எப்படி முடியும்?”

“ஏன் முடியாதுங்கறே...?”

“எதுல இண்ட்ரஸ்ட் இருக்கோ அதுதானே நல்லா வரும்?”

“அப்ப மத்த விஷயங்கள்லாம்...”

“வந்தா வரும். அவ்வளவுதான்.”

“ஓவியம் வரையறவனும் மனிதன்தான். கணக்கு போடறவனும் மனிதன்தான். அப்ப எல்லாமே எல்லாருக்கும் வந்தாக ணுமே.”

“நான் கேட்ட கேள்விக்கு சம்மந்த மில்லாம நீங்க இப்படிப் பதில் கேள்வி கேட்டா என்ன அர்த்தம்?”

“அவசரப்பட்டு சம்மந்தமில்லேன்னு நீ நினைக்கறே... இப்படி யோசிக்காம பதில் சொன்னா என்ன அர்த்தம்?”

“நான் யோசிச்சதான் பதில் சொல்றேன். கவனமா இருக்கறத பத்தி கேள்வி கேட்டுட்டு நீங்கதான் பேச்சை எங்கெங்கியோ கொண்டு போறீங்க...”

“இந்த பதில் ஒண்ணு போதும். உனக்கு எதுலையும் தீவிரமான ஆழமான கவனம் கிடையாதுங்கறதுக்கு...”

“இல்லே... உங்க பேச்சைத் தீவிரமா கவனிக்கறதாலதான் நீங்க சப்ஜெக்ட் மாறி பேசினதை வெச்ச நான் கேள்வி கேட்டேன்.”

“நான் சப்ஜெக்ட் மாறிகேள்விகேட்கலை தம்பி. உனக்கு சில விஷயங்களைப் புரிய வைக்கறதுக்காக சில கேள்வி கேட்டேன். அதுல ஒண்ணுதான் எல்லாருக்கும் எல்லா விஷயமும் வசப்பட்டுடாதுங்கறது.”

“சரி... அதுக்கும்எனக்கு கவனமில்லேங் கறதுக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கு?”

“நிறைய இருக்கு. வாழ்க்கையை, அதில் வாழும் மனிதர்களை நீ கூர்ந்து பார்த்திருந்தால் உனக்கொரு கேள்வி தோணியிருக்கும்.

ஏன் எல்லாராலையும் எல்லா விஷயங்
களளையும் சாதனைகளை செய்ய
முடியலைங்கறதுதான் அந்தக் கேள்வி.”

“இதுக்கு எனக்கு பதில் நல்லாவே
தெரியுமே. ஒரு மனுஷனால் ஒரு
விஷயத்துலதான் கவனம் செலுத்த
முடியும். ‘ஒன்றே செய்க - அதை நன்றே
செய்க’ன்னுதான் பெரியவங்களும்
சொல்லியிருக்காங்க...”

“ரொம்ப சரி... அந்த ஒரு விஷயம்
எதுன்னு எப்படி தீர்மானிக்கறாங்க?”

“மனசு சுலபம்னு எதை நினைக்குதோ
அதை வெச்சுத்தான்.”

“எப்படி... எப்படி...?”

“இப்ப எனக்கு சயின்ஸ் சப்ஜெக்ட்னா
ரொம்ப இஷ்டம். அப்ப அதுல நான் தீவிர
கவனம் செலுத்தினா அதுல நான் சுலபமா
நிறைய மார்க்கு வாங்கலாம் இல்லையா?”

“அப்ப மனசுக்குப் பிடிச்ச விஷயத்துல
ஈடுபட்டா வெற்றி சுலபம். இல்லேன்னா
கஷ்டம் அப்படித்தானே?”

“அதுல என்ன சந்தேகம்?”

“இப்பதான் நீ விஷயத்துக்குள்ளற
வந்துருக்கே... வாழ்க்கைல நீ ரொம்பக்
கவனமா இருக்கறதா சொன்னியே,
அப்படின்னா நீ உனக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச
விஞ்ஞானத்துலதான் தொழில்
முயற்சியை செய்தியா?” ஞானப்பிரகாசம்
அவனை மடக்குகிற மாதிரியும், சப்ஜெக்
டுக்கு ஏற்ப கேள்வி கேட்கிற மாதிரியும்
தான் அந்த கணம் பாஸ்கரனுக்கும்
தோன்றியது.

‘இல்லை’ என்கிற மாதிரி தலையை
ஆட்டினான்.

“ஏன் பிடிச்ச விஷயத்துல போகலை?”

“அது முடியாது.”

“முடியாதா?”

“ஆமாம்... விஞ்ஞானம் படிச்சதனால் நான் விஞ்ஞானத்துல போகலாம்தான். ஆனா அந்த படிப்புல எனக்கு காலேஜ்ல இடம் கிடைக்கல.”

“எதனால்...?”

“மார்க் கம்மி...”

“பிடிச்ச சப்ஜெக்ட்லயே மார்க் கம்மியா?”

“இல்ல... மத்த சப்ஜெக்ட் கால வாரி விட்டுடுச்சு...”

“அப்ப உன் வரைல பிடிச்சதுக்கு வலு குறைவு. பிடிக்காத விஷயங்களுக்கு வலு அதிகம்னு சொல்லலாமா?”

- இந்தக் கேள்விக்கு மட்டும் நெடுநேரம் வரை யோசித்துவிட்டு பின் அரை மனதாய் ‘ஆமாம்’ என்கிற மாதிரி தலையை ஆட்டினான்.

“சரி இப்ப நான் வேற விதமா கேக்கறேன். உனக்கு பிடிச்ச விஷயத்துக்குள்ள போக மற்ற விஷயங்கள் உனக்கு அனுமதி தரலை. அந்த மற்ற விஷயங்களை அதாவது மற்ற சப்ஜெக்டுகளை ஜெயிக்க நீ எதாவது செய்தியா?”

“இல்ல... அவைகளோட நான் போராடலை...”

“ஏன்...?”

“வெறுப்புதான்...”

“கைவராத விஷயங்கள் வெறுப்படைய வைக்கறது சகஜம்தானே. அந்த வெறுப்புக்கு ஆளாகாம அவைகளை நீ எதிர்த்திருந்தா நீ விரும்பின விஷயம் உனக்கு கிடைச்சிருக்கும்தானே?”

“நிச்சயமா...”

“அந்தக் கவனம் உனக்கு இருந்ததா?”

- அவர் எங்கே வருகிறார் என்பது மெல்லிசாக புரியத் தொடங்கியது. அவன் தலை மறுப்பாக ஆடியது.

“நான் ரொம்ப கவனமாத்தான் இருந்தேன்னு நீ சொன்னது அப்ப எந்த வகைல சரி...?”

- அவனுக்கு அதற்கு எந்தப் பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

“படிக்க வாய்ப்பே கிடைக்கலைன்னா உனக்காக பரிதாபப்படலாம். கிடைச்ச வாய்ப்புல சரியா கவனம் செலுத்தாம, அதனால பிடிச்ச விஷயத்துலையும் ஈடுபட முடியாம போய் நீ கஷ்டப்பட நேர்ந்ததுக்கு எது காரணமன்னு நினைக்கறே?”

- மீண்டும் அவனிடம் மௌனம். இறுக்கம். “நீன்னு இல்லை. இந்த உலகத்துல நூத்துக்கு தொண்ணூறு பேர் இப்படித்தான்! தங்கள் போக்கு, தங்களோட சிந்தனை, தங்களோட செயல்பாடுகள் பற்றி எந்தக் கவனமும் இல்லாதவங்கதான் அவ்வளவு பேரும். வாழ்க்கை போற போக்குல போக வேண்டியது. எதிர்த்துச் செயல்பட முயற்சிக்கறதே கிடையாது. மீறி முயற்சி செய்தா தப்புத்தப்பா முயற்சி செய்வீங்க. இதனால பிரச்சினையும் அதிகமாகும். அப்புறம் எப்படி தீர்வு கிடைக்கும்?”

“அப்ப படிக்கற காலத்துல நான் கவனமா இல்லாததுதான் இன்றைய என் நிலைக்குக் காரணமா?”

“அது ஒரு முக்கியமான காலம் தம்பி. கவனம்ங்கறது எப்பவும் இருக்கணும்.

ஒவ்வொரு விஷயத்துலையும் இருக்கணும். ஏன், எதற்கு, எப்படிங்கற கேள்விகள் கேட்டபடி இருக்கணும்.”

“நானும் கேட்டவன்தானே...?”

“அப்படின்னா இதற்கு நீ பதில் சொல்லு. எல்லாரும் மனுஷங்கதான். ஏன் எல்லாருக்கும் ஆற்றல் ஒன்றுபோல் இல்லை?”

“அது... அது...”

“எது...?”

“அது எனக்குச் சொல்லத் தெரியலை.”

“சரி. இந்தக் கேள்விக்காவது பதில் தெரியுதா பார்? ஏன் ஒருத்தன் கறுப்பா பிறக்கறான், ஏன் ஒருத்தன் சிகப்பா பிறக்கறான். ஏன் ஒருத்தன் ஏழையா பிறக்கிறான், ஏன் ஒருத்தன் பிறக்கும் போதே பணக்காரனா பிறக்கிறான்?”

“தெரியலை...”

“இதை எல்லாம் யோசிச்சுப் பார்த்து இங்க அந்த ‘ஏன், எதற்கு, எப்படி’யைக் கேட்டுக்கிட்டதில்லையா?”

- பாஸ்கரன் முழித்தான்.

“என்னப்பா... இந்த மாதிரி கேள்விகள்லாம் தோன்றினதே இல்லையா?”

“இல்லை... சுருக்கமா தலை எழுத்துன்னு சொல்வாங்க...”

“தலை எழுத்தா?”

“ஆமாம்... அப்படித்தான் சொல்வாங்க.”

“அப்ப அதை எழுதினது யார்?”

“கடவுள்தான்.”

“ஒவ்வொருத்தர் தலையாப் பிடிச்சு எழுதறதுதான் அவர் வேலையா?”

“அப்படித்தானே
சொல்றாங்க.”

பெரியவங்க

“அப்ப யார் எது சொன்னாலும் அதை
அப்படியே கேட்டு நடக்கறவன்தானா நீ?”

“இல்ல... எனக்கு சமயத்துல கடவுள்
மேலையே சந்தேகம் உண்டு.”

“எப்படி...? அவர் இருக்காரோ
இல்லையோங்கற மாதிரியா?”

“ஆமாம்...”

“ஆகக்கூடி கவனம் இல்லாத - தெளிவும்
இல்லாத சந்தேகங்கள் கொண்ட ஒரு
சராசரி மனிதன்தான் நீ. அப்படித்தானே?”

- பாஸ்கரன் மௌனித்தான். இல்லை
யில்லை. ஸ்தம்பித்தான்!

“என்ன பேச மாட்டேங்கறே? ஒரு
சாதாரண கேள்விக்கும் பதில் சொல்லத்
தெரியாத நீ, ஒரு வகைல சாக நினைச்சது
சரிதான்... ஆனா அதனால ஏதாவது
பலனுண்டா?”

“இல்லைதான்... சரி இந்த கேள்விக்
கெல்லாம் நீங்க பதில் சொல்லுங்க.
இப்பவாவது தெரிஞ்சுக்கறேன்.”

“அப்படி வா. இப்பதான் நீ புத்தி
சாலித்தனமா இரண்டாவது படி
ஏறியிருக்கே.

மனிதனுக்கு உறுப்புகள் பொதுவா
இருந்தாலும் உணர்வுகள் வேறுபட பல
காரணங்கள் இருக்கு. ஆசைகள்,
ஆற்றல்கள் வேறுபடவும் பல காரணங்கள்
இருக்கு. எல்லாக் காரணத்துக்கும்
அடிப்படை கருத்தரிக்கற நேரமும் அதன்
பின் வளர்ந்து பிறக்கிற நேரமும்தான்...”

“எப்படி...?”

“நீ எப்ப பிறந்தே?”

“ஆகஸ்ட் மாசம் நாலாம் தேதி...”

“நாலாம் நம்பர்காரனா நீ... சரிதான். அதுதான் அந்த ராகு போல விஷமும் வீர்யமும் கலந்தவனாவே இருக்கே...”

“அது யார் ராகு...?”

“நீதான்.”

“நானா... நான் பாஸ்கரன்...”

“அது உனக்கு உன் பெற்றோர் வெச்ச பேர். ஆனா காலத்தோட பிடி உனக்கான அடையாளப் பேர் ராகு.”

“ஏன் இப்படி குழப்பநீங்க...?”

“தெளியறதுக்காக குழம்பறதுல தப்பே இல்லே தம்பி.”

“நீங்க பேசறதுல விஷயம் இருக்கற மாதிரியும் இருக்கு. இல்லாத மாதிரியும் இருக்கு.”

- ஞானப்பிரகாசம் அதைக்கேட்டுச் சிரித்தார்.

“சிரிக்காதீங்க... என் வெற்றிக்கு வழி சொல்லுங்க.”

“ரொம்ப சுலபம் தம்பி. உன்னை முதல்ல புரிஞ்சுக்கோ. இந்த உலகத்துல நீ யாருங்கறத தெரிஞ்சுக்க...”

“நான் தண்டபாணிங்கறவர் மகன், ராமசாமிங்கறவர் பேரன்.”

“இது புற அடையாளம். அக அடையாளம்னு ஒண்ணு இருக்கு.”

“அது என்ன அக அடையாளம்...?”

“ஒரு ரேடியோ வாங்கினாலோ, இல்லை மோட்டார் பைக் வாங்கினாலோ மேன்யுவல்லு ஒண்ணு தருவாங்க தெரியுமா?”

“ஆமாம்... அந்த ரேடியோவுக்குள்ள என்ன இருக்குங்கறது, அதைப் பார்த்தா தானே தெரியும்?”

“உனக்கும் ஒரு மேன்யுவல் இருக்கு...”

“எனக்கு மேன்யுவலா?”

“ஆமாம்... அதுதான் உன் ஜாதகம். நீ பிறந்த நிமிஷம், எந்த கிரகம் எங்க இருந்தது, அதுல உனக்கு நட்பு யார், பகை யார்ன்னு சொல்றதுதான் ஜாதகம்.”

“அதெல்லாம் கப்ஸா. அதை நம்பினா முன்னேற முடியாது. மூட நம்பிக்கைன்னு சொல்றாங்களே...”

“பல ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால இருக்கிற கிரகங்களை இந்த மண் மேல இருந்துக்கிட்டு துல்லியமா கணிச்சு இந்த தேதியில இந்த நிமிஷம் கிரகணம் ஏற்படும்னும், இன்னிக்கு பெளர்ணமி, இன்னிக்கு அமாவாசைன்னும் துல்லியமா சொல்றவங்க முட்டாள்களா...? அவங்க சொல்றது மூட நம்பிக்கை சார்ந்ததா?”

“அது எப்படி இங்க இருந்துகிட்டு ஆகாயத்துல இருக்கறதை எடை போட முடியும்?”

“உனக்கு என்ன வயசு இப்போ?”

“இருபத்தி ஏழு.”

“இந்தக் கேள்வியை இப்பவாவது கேட்கணும்னு தோணிச்சே... நான் சொல்றத நல்லா கேட்டுடீக்கோ. சாப்பிடாம உயிர் வாழலாம். கூடுவிட்டு கூடு பாயலாம், இரும்பைத் தங்க மாக்கலாம், தண்ணியில நடக்கலாம், எந்த ஆதாரமுமில்லாம ஆகாயத்துல மிதக்கலாம்...”

“இதெல்லாம் சித்து வேலைன்னுல்ல சொல்வாங்க.”

“எந்த பேர் வெச்சு சொன்னா என்ன...? இதை எல்லாமும் ஒரு மனிதன் மனசு வெச்சா செய்யலாம். அதை முதல்ல புரிஞ்சுக்கோ.”

“எப்படி... எப்படி...?”

“எல்லா கேள்வியையும் இப்ப கேள்... இவ்வளவு நாள் ஏன் இதை கேட்டுக்கத் தோணலை?”

“இந்த மாதிரி சப்ஜெக்ட்டெல்லாமே கற்பனையானதுன்னு நினைச்சதால கேட்டுக்கப் பிரியமில்லாம போயிடுச்சு.”

“இதெல்லாம் கற்பனையா...? எதை வெச்சு முடிவுக்கு வந்தே?”

“மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட, நான் இதுவரை யார்கிட்டேயும் பார்த்திராத எல்லாம் கற்பனையாத்தானே இருக்க முடியும்?”

“அப்ப கிரகணம் பற்றியும், சூரிய சந்திர கிரகங்கள் பற்றியும் சொன்னதெல்லாமும் கற்பனையா?”

“அது எப்படி கற்பனையாகும்... அதான் நிலாவுக்கே மனுஷன் போயிட்டு வந்துட்டானே?”

“அது இப்போ... ஆனா பல ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தியே இந்த தேதியில இந்த விஷயம் ஆகாயத்துல நடக்கும்னு நம்ம ரிஷிகள் எழுதி வெச்சிருந்திருக்காங்களே அது எப்படி கற்பனையாகும்?”

- மடக்கினார் ஞானப்பிரகாசம்.

மடங்கினான் பாஸ்கரனும்.

“போதும்... நீ யோசிக்க ஆரம்பிச்சுட்டே. இனி பேச்சு கூடாது. அனுபவம்தான் உனக்கு மற்ற விஷயங்களைப் புரிய வைக்கணும். புரிய வைக்கும்.”

“நான் ஜெயிக்கணும். அதுக்கு என்ன வழி?”

“உன் பேர் என்ன சொன்னே?”

“பாஸ்கரன்!”

“பேரை மாத்திக்கோ... இந்த பேரோட ஆதிக்கம் எண் எட்டைச் சேர்ந்தது. எண் எட்டுங்கறது சனி. சனி எப்பவும் கஷ்டப்படுத்தி சுகம் தருபவன். அது உன் வரையில் உண்மையாயிடிச்சு. நீ நாலாம் எண்காரன். பேர்ல இருக்கற சூரியனோட ஆதிக்கத்துக்கு உன்னை மாத்திக்கோ. இந்த நிமிஷம் உன் பேர் பாஸ்கரராஜ். எட்டிலிருந்துவிடுபட்டு ஒண்ணுக்கு மாறு. இனி பாரு...”

- அவர் சொல்ல, அடுத்த நொடியே பாஸ்கரனுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“என்ன தம்பி... படிச்ச படிப்பு, கேட்ட கேள்விகள், செய்த முயற்சிகள், இதுலல் லாம் வராத மாற்றமும், அதிர்ஷ்டமும் இந்த சின்ன மாற்றத்தால் எப்படிடா வர முடியும்னு யோசிக்கறியா?”

“நிச்சயமா... லாட்ஜ்ல உக்காந்துகிட்டு நம்பர்களை வெச்சுக்கிட்டு பம்மாத்து பண்ணி பொழைக்கறவங்க மாதிரியே நீங்க பேசினா நான் என்ன பண்ண முடியும்? எனக்கு பெரிசா பண உதவி செய்யப்போறீங்கன்னுதான் நினைச்சேன். இப்படி பேரை மாத்து, அதிர்ஷ்டம் அடிக்கும்னா என்னங்க அர்த்தம்?”

“பேரை மாத்தறதுங்கறது சப்தத்தை மாத்தறது தம்பி. புல்லாங்குழல் சப்தத்துக்கும், வயலின் சப்தத்துக்கும் வித்தியாசம் இருக்குல்ல...?”

“இருக்கு... என் வரைல சப்தம் மாறினா எப்படிங்க எல்லாம் மாறும்?”

“அது மாறும்போதுதானே தெரிய வரும்...”

“மாறலேன்னா...?”

“கடல்ல இறங்காம எப்படி ஆழத்தைத் தெரிஞ்சுக்க முடியும்? மாத்திக்காம எப்படி அதோட சக்திய புரிஞ்சுக்க முடியும்.”

“இப்படி ஒரு சுலபமான வழி இருக்குன்னா எல்லாரும் பேரை மாத்தி வெச்சுக்கிட்டு கஷ்டத்துல இருந்து தப்பிச்சிடுவாங்களே...?”

“சுலபமான வழி ஆயிரமாயிரம் வருஷமா இருக்கு தம்பி. ஆனா அது வழியே கிடையாதுன்னு நினைச்சியே அங்கதான் இருக்கு உன் கர்மாவோட சக்தி. எதுவும் கழியற நேரம் வந்தாதான் புரியும்.”

“இதெல்லாமே சாமர்த்தியமான பேச்சு. எந்த ஒரு வெற்றி தோல்வியையும் இப்படி நம்ம புத்திசாலித்தனத்தால நாம எதையாவது சொல்லி சமாளிச்சுடலாம்.”

“அதே புத்திசாலித்தனத்தால வாழ்ந்து சாமர்த்தியமா பிழைச்சுக் காட்டியிருக்க வேண்டியதுதானே? எதுக்காக சாக நினைச்சே...? சரி, சாக நினைச்சியே அதை ஏன் நீ வாழ்ந்த மண்ணுலயே செய்துக்கல? எது உன்னை காசி வரை தள்ளிக்கிட்டு வந்தது? போகட்டும், இங்க வந்தியே... சாக முடிஞ்சதா...? என்னால காப்பாத்தப்

பட்டு இப்ப இவ்வளவு கேள்வி கேட்கறியே உனக்கும் எனக்குமான இந்தச் சந்திப்பு ஏன் இதுக்கு முந்தியே நடக்கலை?

என்னோட இந்தக் கேள்விக்கெல்லாம் சரியான பதில் உன்னால சொல்ல முடியுமா?”

- ஞானப்பிரகாசம் பிய்த்து உதற, பாஸ்கரன் முகம் வெளிறிப் போனது.

“என்ன தம்பி... உன் எண்ணப்படி ஒரே ஒரு விஷயத்தை உன்னால செய்துக்க முடிஞ்சுதா? உன் வயிறு உன் பேச்சைக் கேட்டு பசிக்காம இருக்குமா? உன் தலை முடி உன்னைக் கேட்டுக்கிட்டு நரைக்காம இருக்குமா?

உன் ஒரு எண்ணமாவது ஈடேறிச்சா? நான் - என்னதுன்னு பேசறியே. உன் கட்டுப்பாட்டுலதானே எல்லாம் இருக்கணும்?

அடுத்தவங்கள் விடு...

நீ உனக்குள்ள உன் கட்டுப்பாட்டுல இருக்கியா? உன் உடம்பும் மனசும் உன் கட்டுப்பாட்டுல இருக்குதா?”

“அப்ப இதுக்கெல்லாம் காரணம்?”

“நாம் யாரால் ஆளப்பட்டோம்ங்கறதுல இருக்கு சூட்சுமம்...”

“அப்ப எட்டாம் எண் இப்படித்தான் நடந்துக்குமா, அதுதான் என்கஷ்டத்துக்கு, நான் நானா இல்லாததுக்குக் காரணமா?”

“எண்ணுங்கறது ஒரு அடையாளம். எந்த எண்ணும் உயர்ந்ததும் கிடையாது, தாழ்ந்ததும் கிடையாது.

விறகா இருந்தா எரியணும். நெருப்பா இருந்தா ஒளி தரணும். அரிசியா இருந்தா

சாதமாகணும். இது நியதி. விறகு சாதமாக முயற்சி செய்தா என்ன நடக்கும்?”

“என்ன நடக்கும்?”

“கொதிக்கற தண்ணியில கிடந்து தத்தளிக்க வேண்டியதுதான். தப்பா கிடக்கறியே விறகேன்னு அதை கொதி தண்ணியில இருந்து எடுத்து காயவெச்ச நெருப்புல வெச்சா அது அழகா எரியும் இல்லியா?”

“நிச்சயமா...!”

“நீயும் அப்படித்தான். நாலையும் தெரிஞ்சுக்கற ஆற்றல் உள்ள நீ, தப்பா அதுக்கு இடமில்லாத ஒரு சோதனைக் கூடத்துல இருக்கே. அங்கே இருந்து வெளியேவந்து உன்னை சூரியனாக்கறேன் நான். இனி பார்...”

“இப்படி எல்லாம் தங்களுடைய இயல்பு தெரிஞ்சு மாத்திக்கிட்டாதான் வெற்றியா?”

“ஆமாம். இன்னொரு விஷயமும் இருக்கு.”

“என்ன அது?”

“நீ வெற்றின்னு எதை நினைக்கறே...?”

“ஆரம்பத்துலையே சொன்னேனே... நினைக்கறது நடக்கணும் - கேட்கறது கிடைக்கணும்.”

“அப்படி நடந்துட்டா - கிடைச்சிட்டா நீ வெற்றியாளனா?”

“இல்லையா...?”

- அவன் கைகளை ஆட்டியபடி கேட்க, அவர் சிரித்துவிட்டு, “சரி பாஸ்கர்ராஜ்! நீ கிளம்பு. காசி நகரத்துக்குள்ள நீ பாஸ்கர்ராஜா நுழையும்போதே தெரியும் அந்த மாற்றம்!”

“என்னோட கடைசி கேள்விக்கு நீங்க பதிலே சொல்லலையே...?”

“காலம் சொல்லும்... போய்ட்டு வா!”

“உங்க பேச்சை நம்பி பாஸ்கார்ராஜா புறப்படறேன். உள் மனசு முழுக்க அவநம்பிக்கையோடதான் போறேன். ஒரு பைத்தியக்காரன்கூட இப்படிப்பட்ட சுலபமான மாற்றங்களால வெற்றியாளனாக முடியும்ங்கறத நம்ப மாட்டான். நம்பறவங்கள் பார்த்தா பின் பக்கமா சிரிப்பான். அந்த எண்ணங்களோடதான் போறேன்.

உண்மையில் பாஸ்கரனை, பாஸ்கார்ராஜ் எப்படி ஜெயிக்கப்போறான்கறத இனிதான் நான் பார்க்கணும். என் வாழ்க்கைல எவ்வளவோ ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள். அந்த பட்டியல்ல இந்த முட்டாள்தனமும் சேருதா இல்லை உங்களோட கேள்விகளும் பதிலும்தான் மனுஷ வாழ்க்கைக்கு ஞான பாடமாங்கறது போகப்போகத் தெரியட்டும்.” - சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விட்டான்.

சூறது சுக்கிரமூர்த்த

சுமந்தன் சூட்சும கீர்த்த!

கவருதல் என்றும் இதன் அடி நாதம்

காமுறுதல் இதனாலே வாழ்க்கை ஜீவதம்

சோர்க்கைக்கேற்பவே நன்மை தீமை

குருவுடன் கூடி அமைதி சாந்தம்

பாரையே இழுத்தரும் பலமிக்க காந்தம்

சீருடன் கலை லீளங்க தேறுவர் மோட்சம்

சீரற்றுப் போனாலோ உறுவதும் மோட்சம்!

-நவநாயக சித்தர்.

சாமிநாதன் சுப்ரமணியன் சொன்னதைக் கேட்டு பெரிதாக சந்தோஷப்பட்ட மாதிரியே தெரியவில்லை. “என்ன சாமிநாதா... நான் எவ்வளவு பெரிய சந்தோஷமான ஒரு விஷயத்தை சொல்லி யிருக்கேன். துளி சந்தோஷத்தைக்கூட காணாமே உன் முகத்துல?”

“இதுல சந்தோஷப்பட என்ன இருக்கு? எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஜோசியத்தை கைல எடுத்துக்கிட்டிருக்கே நீ. அவ்வளவு தான். ஆனா அதுக்கு அவசியமில்ல சுப்பு. நான் திடமாத்தான் இருக்கேன். எப்படியோ எனக்கு அந்த மனோதிடம் அமைஞ் சிருக்குன்னுதான் சொல்லணும்.”

“அப்ப நான் உன்னை சமாதானப்படுத்த சொல்றதாதான் நீ நினைக்கறியா?”

“பின்ன... தென்னை மரத்துல மாங்காய் காய்க்கப் போகுதுன்னு சொன்னா எப்படி நம்பறது?”

“இது அப்படியில்லப்பா. காய்க்கவே காய்க்காதுன்னு சொல்லிட்ட ஒரு மாமரத்துல மாங்காய் காய்க்கும் நம்புன்னு சொல்ற மாதிரி ஒரு விஷயம் இது.”

“வேண்டாம். பேச்சைவிடு. கனகம் காதுல விழுந்தா என்ன ஏதுன்னு கேட்பா?”

“சரி இப்ப அவங்க எப்படி இருக்காங்க...?”

“இல்லாத பொய்யை எல்லாம் சொல்லி தேத்தி வெச்சிருக்கேன். அவளும் அடுத்த மாசம் தான் பொழச்சு வந்தவுடனே குருவாயூர் போகணும். திருப்பதி போகணும்னு பட்டியல் போட ஆரம்பிச்சுட்டா.”

“நிச்சயமா நீ போகத்தாம்ப்பா போறே...”

“நீ வேற... யாரோ ஒரு ஜோசியராம். இன்னும் இரண்டு நாள்ல இங்க வந்த ஹோமம் யாகம்னு கூத்தடிக்கப் போறாரு. அதுக்கு கிட்டத்தட்ட நாற்பதாயிரம் செலவு வேற.”

“உனக்கு நம்பிக்கை இல்லாத விஷயமாச்சே. எப்படி ஒத்துக்கிட்டே?”

““நான் ஏற்பாடு செய்தாதானே...! எல்லாம் கனகத்தோட தம்பி சபாபதி ஏற்பாடு.”

“சரின்னு சொல்லிட்டியா?”

“வேற வழி... அவ எதைக் கேட்டாலும் மறுக்கறதில்லைன்னு செயல்பட்டு கிட்டிருக்கேன். கழுதையைக் காட்டி குதிரைன்னா அதுக்கும் ஆமாம் போடு வேன். ஏன்னா பத்த நாள் கழிச்ச இப்படி நல்லதோ கெட்டதோ பேச அவ இருக்கமாட்டா பாரு...”

-சாமிநாதன் சொல்லி முடிக்கும்போது கண்ணிரண்டும் கலங்கிவிட்டது. சுப்ரமணியனுக்கும் மனது கனத்துப் போனது.

இடையில் சாமிநாதனின் மைத்துனர் சபாபதி தலை தெரிந்தது.

“மாப்ள! ஒரு முக்கியமான விஷயம்.”

“என்ன சபாபதி?”

“ஹோமம் பணற அந்த ஜோசியர் ஒரு முக்கியமான விஷயம் செய்யச் சொல்லி யிருக்கார்.”

“என்ன?”

“உங்களுக்கு இது நாள் வரை புத்திரப் பிராப்தம் இல்லை. இந்த நிலை நீங்க ஹோமம் பண்ணது ஸ்லாக்யம் இல்லை யாம். அதனால் நீங்க யாரையாவது தத்து எடுத்துக்கணுமாம். அதுமட்டுமில்ல...”

“இன்னும் என்ன?”

“ஹோமத்துக்கு முந்தி நீங்க காசிக்குப் போய் கங்கைல ஒரு முழுக்கு போட்டுட்டு வர்றது நல்லதாம்.”

“இதை எல்லாம் உடனே பண்ணனுமாமா?”

“ஆமாம்.”

“ஏ சபாபதி... நடக்கற விஷயமா அந்த ஆள் எதையும் சொல்லமாட்டாரா?”

“என்ன மாப்ள... அவர் என்ன சந்திரனுக்கா போய் கல் எடுத்துக்கிட்ட வரச் சொன்னார்? காசிக்கு போய் கங்கைல தானே குளிக்கச் சொன்னார்.”

“காசியும் கங்கையும் கெட்டு சாக்கடை யானது அவ்ருக்குத் தெரியாதா?”

“விதண்டாவதாம் வேண்டாம். கனகத்துக்காக நீங்க இதை செய்யத்தான் வேணும்.”

“போய்த் தொலையுதுன்னு காசிக்கு கூட போய்ட்டு வந்துடுவேன். ஆனா தத்து எடுத்துக்கணும்னு சொல்றாரே இதெல்லாம் உடனே நடக்கற காரியமா?”

“நடக்குமாம். நீங்க நம்பி இறங்கினா நடக்குமாம்.”

“அந்த ஆள் தனக்கு காசு வரணும் கறதுக்காக இப்படி எல்லாம் சொல்லக் கூடாது. நான் தெரியாமதான் கேக்கறேன்.

அவர்கிட்ட அநாதைப் பையன் எவனாவது இருக்கானா...? என் தலைல கட்ட இப்படி அந்த ஆள் எதாவது குறுக்கு வழி தேட்றானா?"

“சேச்சே... அந்த மனுஷரைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு நாளைக்கு ஒரே ஒரு வேளைதான் சாப்பாடு. அதுவும் பால் பழம் மட்டும்தான்.”

“என்ன சபாபதி நீ... நான் ஒண்ணு கேட்டா நீ ஒண்ணு சொல்றே? இதோ பார் நான் காசிக்கு கூட இப்பவே போய்ட்டு வந்துடறேன். ஆனா பையன் கிடைக்கற துங்கறது சாத்தியம் இல்லை. ஞாபகம் வெச்சுக்கோ.”

“அந்த காசியிலையே பையனும் கிடைப்பானாம்.

“அப்ப இது பயங்கர செட்டப் வேலை தான். சந்தேகமே இல்லை. என் சொத்தை அபகரிக்க இப்படி ஒரு ஏற்பாடா.”

“நிச்சயமா இல்லை. அவ்வளவுதான் சொல்வேன்.”

“அதை நான் சொல்லணும்.”

“சாமிநாதா! எதுக்கு இப்படி அவநம்பிக்கையாவே பேசறே. பையனை உனக்கு பிடிச்சிருந்தாதானே தத்து எடுத்துக்குவே? முடிவு உன் கைல இருக்கும் போது இது அநாவசிய கவலைப்பா...”

“நீ சும்மா இரு சுப்ரமணியா. கனகத்துக்காக பொறுத்துகிட்டிருக்கேன். அவ நல்லா இருந்தா இப்படி எல்லாம் உளர்ற இவங்களுக்கு வேட்டு வெச்சிப் பிடுவேன் வேட்டு...”

“சரி சரி காசிக்கு கிளம்பு... நானும் வரேன்.”

“நீயும் வர்றியா...?”

“ஆமாம்ப்பா... எனக்கும் காசிக்குப் போகணும்கறது ஏகப்பட்ட நாள் கனவு.”

“அடப்பாவி!”

‘ஒன்றது வீரியம், இரண்டது மாற்றம்
மூன்றது கல்வி, நான்கது அறிவு
ஐந்தது மையம் ஆறது அழகு போலே
ஏழது ஞானம்!

ஞானமது வீக்னநாயக மூலம்!

நவத்தல் இதுதான் தனிப்பொந்தாகும்.

கேதுவை உற்ற பக்த்.

பக்த்யே மாந்தர்க்கு அன்றாட சக்த்

அன்றாட சக்த்க்கு ஆதாரம் கேது.

அவனருள் மிக்கவர் ஆனை பலம்க்கவர்!

-நவநாயகசித்தர்.

காசியில் அதிகம் சோற்றுக்கு சிரமப் பட வேண்டாம். யாராவது யாருக்காவது அன்னதான் என்னும் பெயரில் புண்ணிய விவட்டைக்காகவும், பரிகாரத்துக்காகவும் சோறு போட்டபடியே இருப்பார்கள்.

உஸ்கரனும் பசித்த வயிறுடன் ஒரு சக்திரத்தில் வரிசையில் நின்று சப்பாத்தியும் சப்ஜியும் வாங்கிக் கொண்டு ஒரு ஓரமாய் போய் அமர்ந்து கொண்டு தின்னத் தொடங்கினான்.

சிரிப்பாக வந்தது.

‘காசிக்குள்ற போ... மாற்றம் தெரியும் பார்’ என்று ஞானப்பிரகாசம் சொன்னது தான் ஞாபகத்தில் வந்தது. சப்பாத்தி, பூரி என்று சமைத்து ஹோட்டல் நடத்தி நாலு பேர் பசியாற்றப் போகிறோம் என்று நினைத்தது போய் வரிசையில் நின்று பிச்சைக்காரனாய் அதை வாங்கிச் சாப்பிட நேர்ந்தது ஒரு கேலிச் சிரிப்பாய் உதட்டில் பரவி ஓடியது.

‘பாஸ்கராக இருந்தவரை பிச்சை எடுக்கவில்லை. யோவ் பாஸ்கர் ராஜி இப்ப நீ அதையும் எடுத்திட்டய்யா!’

-உள் மனசு கேலி செய்தது. அழுகையெல்லாம் வரவில்லை. மனசு மரத்துவிட்டதோ என்னவோ?

சாப்பிட்டு முடித்தான். ஒரு உடைந்த சிமெண்டு தொட்டியில் பைப்பைப் பொருத்தி திறந்து விட்டிருந்தார்கள். அங்கேயும் தண்ணீர் குடிக்க அடிதடி.

முட்டி மோதி தண்ணீர் குடித்து முடித்தான்.

சூரியன் சுள்ளென்று தாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அதனால் காது கழுத்தோரம் எல்லாம் வியர்வை பாம்புகள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு நெளிந்தபடி ஓடின. கசகசவென்று இருந்தது. பக்கத்திலேயே சத்திரத் திண்ணை, கடப்பைக்கல் போட்டு வேய்ந் திருந்தார்கள். போய் உட்கார்ந்தபோது சிலுசிலுவென்று இருந்தது.

சமயங்களில் சிறுநீர் கழிப்பதும், தண்ணீர் குடிப்பதும், நிழலில் ஒதுங் குவதும் என்று மிகச் சாதாரண நிகழ்வுகள்

எல்லாம் கூட சொர்க்கத்தில் விசேஷமான முறையில் கிடைக்கும் சுகம் போல தெரியும்.

இப்பொழுதும் பாஸ்கரனுக்கு அப்படித் தான் தெரிந்தது. சாப்பிட்ட அழுத்தம் உடம்பு, மனசு இரண்டின் களைப்பு எல்லாம் ஒன்று கூடி அழுத்தியதில் தூக்கம் தானாக வந்து ஆக்ரமிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

குறட்டை பெருகிவராத குறை. காலை ஒரு மாதிரி நீட்டி மடக்கி போதைக்காரன் போல படுத்துக் கிடந்தவனை அப்போது ஒருவர் வந்து பார்த்தார். தாடியும் மீசையும் புதர் போல வளர்ந்திருந்தது.

இடுப்பில் ஒரு அழுக்குக் கோமணம். கையில் ஒரு பிரம்பு. காலிலும் 'டொக் டொக்' என்று சப்தம் போடும் கட்டைச் செருப்பு.

அவரை சிலர் பார்த்துவிட்டு காலில் விழுந்தார்கள். சிலர் சிரித்தார்கள். தெரு நாய்கள் மட்டும் ஓடி வந்து மிக ஸ்நேகமாய் அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

அவர் கோணல் மாணலாகப் படுத்துக் கிடந்த பாஸ்கரனாகிய பாஸ்கர் ராஜைப் பார்த்தபடியே நடந்தார்.

பரபரப்பான ஜன நடமாட்டம் கடந்து எங்கெங்கோ நடந்தவர் இறுதியாக கங்கைக் கரை ஓரமாக நடந்து அந்த திருநெல்வேலிக்கார ஞானப்பிரகாசம் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். அவரைப் பார்க்கவும் ஞானப் பிரகாசமும் சிரித்தார்.

“என்னப்பா... அந்தப் பையன போக விட்டுப்படியே...?” - அவரிடம் பேச்சின் ஆரம்பம்.

“பின்ன... இங்க நம்ம கூடவே தங்கவெச்சுக்கலாம்னு பாக்கறீங்களா?”

“அதுல தப்பு என்ன... அவன் திரும்ப தற்கொலைக்கு முயற்சி செய்தா...?”

“அதுக்கு நாம என்ன பண்ண முடியும்? முடிஞ்ச அளவு மனசுக்கு கிரீஸ் அடிச்ச அனுப்பியிருக்கேன். நீங்க எனக்கு அடிச்சீங்களே அதே கிரீஸ்!”

“என் உபதேசத்தை இப்படி கொச்சைப் படுத்தலாமா நீ?”

“மன்னிச்சுக்குங்க சாமி. வெறும் உபதேசத்தால எந்த பலனும் கிடையாது. அது வாழ்க்கைக்கு பயன்படணும். நீங்க சொன்ன எதுவும் இதுவரை எனக்கு நடக்கலை. அவனுக்காவது நடக்குதா பாக்கலாம்னுதான் அந்த நவக்கிரகங்களோட பிரதிநிதி மாதிரியே அவன்கிட்ட பேசினேன்.”

“எப்பவும் பொய் நம்பிக்கைகளை தரவே கூடாது. அதுவும் சோதிட விஷயத்துல கூடவே கூடாது.”

“இதை நீங்க நூறு தடவை சொல்லிட்டீங்க. என்வரைல ஒரு நல்லதுக்காகத்தான் நான் அவனுக்கு நம்பிக்கை தர்ற மாதிரி பேசினேன். காக்கா உக்கார பனம்பழம் விழுந்த கதையா நான் சொன்ன நேரம் பாஸ்கரன் பாஸ்கரராஜா மாறி அவனுக்கு திருப்பங்கள் ஏற்பட்டடுமே...”

-ஞானப் பிரகாசத்தின் பதிலைக் கேட்டு அவர் முகத்தில் ஒரு சன்னமான சலனம்.

“என்ன சாமி யோசிக்கறீங்க...? உங்களால நான் மாறாம நான் உங்களை மாத்திக்கிட்டு இருக்கேன்னு

நினைக்கறேன்... சரிதானே...?" - ஞானப் பிரகாசத்தின் கேள்வி அவருக்கு சிரிப்பைத் தந்தது.

“ஆஊன்னா இப்படி சிரிச்சிடுங்க... ஆமா அவனை பாத்ரீங்களா?”

“பார்த்தேன்... சத்திரத்துல அன்ன தானம் வாங்கி சாப்பட்டு பிச்சை வாங்கற நிலைமை வந்துடுச்சேன்னு வருத்தத் தோட படுத்து தூங்கிட்டான்.”

“அப்ப எழுந்திரிச்சு உடனே திரும்ப ஆத்துக்குள்ள இறங்கிடுவானா?”

“அதை எப்படி நான் சொல்ல முடியும்?”

“இதை சொல்ல முடியாத நீங்க எப்படி நவநாயக சித்தர்ங்கற பேர்ல ஆகாசத்துல இருக்கற கிரகங்களப் பத்தி மட்டும் எல்லாம் தெரிஞ்சு மாதிரி எழுதினீங்க?”

“என்னப்பா குத்திக் காட்றியா?”

“இல்ல சாமி. இது ஆதங்கம். இன்னும் சொல்லப் போனா இப்பக்கூட உங்களைப் புரிஞ்சுக்க முடியாம தான் நான் இதைக்கூட கேட்கறேன்...”

-இந்தக் கேள்விக்கு மட்டும் அவர் மந்தமாய் ஒரு சிரிப்பு சிரித்தார்.

“பதில் சொல்ல முடியலேன்னா சிரிச்சிடுங்க. சாமி நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துருக்கேன்...”

“என்ன... சொல்லு?”

“நான் போலீஸ் தேடற ஒரு கைதி. உங்களுக்கும் தெரியும். உண்மையில் ஒரு குற்றமும் செய்யாத அப்பாவி நான். இதை நீங்க நம்புவீங்கன்னு நினைக்கறேன்.”

“சொல்லு... சொல்லு.”

“அதனாலேயே இங்க உங்க குடிசைல இருந்துக்கிட்டு சாமியார் மாதிரி வாழ என்னால முடியலை. வெளியேறினா கம்பி எண்ண வேண்டி வந்துடும்கற பயத்தை உதறிட்டு ஜெயிலுக்கு போறதே எனக்கு நல்லதாபடுது...”

“அப்படியா?”

“ஆமாம் சாமி. நீங்க சொன்ன மாதிரி நான் ஒண்ணும் கோடஸ்வரனா - குபேரனா ஆகவேண்டாம். குறைந்தபட்சம் தண்டனைல இருந்துகூட தப்பிக்க முடியாதவனாதான் இருக்கேன். இந்த கங்கைகரைல இந்த குடிசைல உங்ககூட இருக்கறது கூட ஜெயில்ல இருக்கற மாதிரிதான் இருக்குது. அதுக்கு நான் நிஜமான ஜெயிலுக்குப் போனா கேஸ் நடத்தி ஜெயிச்ச வெளிய வரவாவது முயற்சி செய்யலாம் இல்லயா?”

“அப்படியா?”

“நான் என்ன கதையா சொல்றேன்... அப்படியா அப்படியானனு கேக்கறீங்களே. ஒரு நல்ல பதிலைச் சொல்லுங்க.”

“சரிப்பா... உன் எண்ணப்படியே செய்.”

“பாத்தீங்களா, இப்பகூட நான் சொன்ன ஜோதியப்படி எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும்னு உங்களால சொல்ல முடியல இல்ல.”

“சொல்ல முடியலதான். உன் ஜாதகம் எப்படின்னு தெரியாம பிரதட்சணம் பார்த்து உனக்கு நான் பலன் சொன்னது தப்புன்னு தோணுது.”

“ஜாதகம் பார்த்து சொன்னா மட்டும் அப்படியே நடந்துடப் போகுதாக்கும்?”

சாமி உங்களுக்கு நான் ஒண்ணு சொல்றேன். இந்த ஜாதகம் ஜோசியத்தை எல்லாம் முதல்ல நீங்க விடுங்க. அதை நம்பாதீங்க. அது உண்மையா இருந்தா தானே...? ஒரே குடிசைல பலமாசமா ஒண்ணா இருக்கற என்னை உங்களால புரிஞ்சுக்க முடியல. உங்களை என்னால சரியா புரிஞ்சுக்க முடியல. இதுல கண்ணுக்கு தெரியாத கிரகங்களை எங்க நீங்க புரிஞ்சுக்க முடியும்?”

ஞானப்பிரகாசத்தின் பேச்சைக் கேட்டு திரும்பவும் சிரித்தார் அந்த மனிதர்.

“சிரிக்காதீங்க சாமி. உங்களுக்கோ நிறைய சொத்து பத்து இருக்கு. அதை எல்லாம் விட்டுட்டு எனக்கென்னன்னு நீங்க இந்த பக்கம் வந்துட்டீங்க. குறைந்த பட்சம் அதை என் பேர்ல எழுதி வெச்சு என் கூடவே இருந்துடுங்க. நானும் காசு பணத்தை வெச்சு கேஸ்ல ஜெயிச்சு வெளிய வந்துட்டேன். நீங்களும் சரி, நானும் சரி கைல வெண்ணெயை வெச்சுக் கிட்டு நெய்க்கு அலையற மாதிரிதான் எனக்கு தோணுது. என்ன சொல்றீங்க?”

-ஞானப் பிரகாசம் இந்தக் கருத்தை இதற்கு முன்பும் பலமுறை சொல்லி யிருக்கிறார். இப்போதும் அதேபோல சொல்ல அவரும் அதைக் கேட்டு விட்டு முதல் முறையாக “சரிப்பா” என்றார். அடுத்த நொடி “அப்பாடா... இப்பதான் வழிக்கு வந்துருக்கீங்க. அப்புறம் மனசு மாறிடக் கூடாது சாமி.”

“இல்லப்பா, மனசு மாற மாட்டேன்.”

“இந்த ஜாதக புத்தியையும் இங்கேயே கழட்டி விட்டுடனும். அதெல்லாம்

பொய்யி. ஆனா இதை வெச்சுக்கிட்டு
சாமர்த்தியமா ஜல்லி அடிக்கலாம்.
அவ்வளவுதான். ஞானம் யோகம்கூற
எல்லாமே ஒருவித கையாலகாத்தனம்
தான் சாமி. அதை மத்தவங்க அல்பமா
நினைச்சடக் கூடாதுன்னுதான் அது
தெய்வீகமானது அப்படி இப்படின்னு
ஜிகினா சுத்தறோம். ஒன்பது பேரால தான்
எல்லாம் நடக்குதுன்னு கணக்கு போட்டு
சொன்னவங்களை உதைக்கணும். என்ன
நான் சொல்றது?”

“சரிப்பா...!”

“இப்படி ஒரு வார்த்தைல சொன்னா
எப்படி? மனசார சரிப்பான்னு சொல்லுங்க.
இப்ப எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா
இருக்கு தெரியுமா?”

“அப்படியா?”

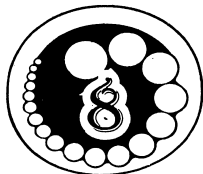
“பாத்தீங்களா... திரும்பவும் சாமியார்
மாதிரி ஆழம்பாக்கற தொனியிலேயே
பேசறீங்களே.”

“இல்லப்பா... இனி நீ சொல்றபடியே
கேக்கறேன். என்ன எழுதியிருக்கோ
அப்படியே நடக்கட்டும்.”

“பாத்தீங்களா... திரும்பவும் எழுதினது
எழுதாததுன்னு பேசறீங்களே, யோசியுங்க
சாமி. நம்ம தலை என்ன லெட்டர் பேடா
அதுல எழுதறதுக்கு...? அப்படியே எழுத
ணும்னாலும் அறுநூறு கோடி பேருக்கு
எழுத முடியுமா? சரி எழுத முடியும்னு
வெச்சாலும் இந்த பூமியில தலையோட
நாம மட்டுமா இருக்கோம். எந்த
ஜீவராசிக்கு தலை இல்ல? அப்ப அதுக்
கெல்லாமும்தலை எழுத்து இருக்கணும்ல?
லாஜிக்கா யோசியுங்க... இதே மாதிரிதான்

பாவம் புண்ணியம்கறதும். உயிர் பலி பாவம்கறோம். அப்படின்னா சிங்கம், புலி சாப்பிடவே முடியாது? அது எதையாவது அடிச்ச தின்னா தானே அதுக்கு சோறு? பாம்பு தேளை எடுத்துக்குங்க... அது என்ன கடைக்கு போய் காய் வாங்கியா சமைச்ச சாப்பிடுது...? யோசியுங்க சாமி. உடனே மிருகங்க கதை வேற. மனுஷன் கதை வேறன்னு எதையாவது சொல்லா தீங்க...”

-ஞானப்பிரகாசம் தனக்கு சரி என்று பட்ட ஞான உபதேசத்தில் நெடுந்தூரம் போய்விட்டார். அந்த பரதேசி மனிதர் அதைக் கேட்டு திரும்பவும் ஒரு மாதிரி சிரித்தார். அந்த சிரிப்புக்குத்தான் அர்த்தம் தெரியவில்லை. அது அவன் சொல்வது தான் சரி என்கிற சிரிப்பா... இல்லை இப்படி எல்லாம் கேட்கவும் இடம் இருக்கிறதே என்னும் வருத்தச் சிரிப்பா என்பது மட்டும் தெரியவில்லை!

அட்டமம் இது கர்ய சன்

அண்ட ரண்டக் காரகக் கன்!

தர்ம நியாயம் பேணுதல் இதன்பண்.

அல்லல் படுத்துவோர் அட்டமம் உறுவர்.

அட்டமத்தாலே அல்லற்பாவம் நீக்குவர்

அல்லல் என்பது தேர்வு - அயராது எழுத

வெற்றியாய் பெறுவர் மோட்சத் தீர்வு.

அட்டமர்க்கு உதவுதல் மற்றவர்க்கு பரீகாரம்

அட்டமமே என்றும் அயராது தடமாகும்!

-நவநாயக சித்தர்

அடித்துப் பிடித்து காசிக்குள் நுழைந்த சாமிநாதனும் சுப்ரமணியனும் ஜேஜே என்ற கூட்டத்தைப் பார்த்து மலைத்துப் போனார்கள்.

“பார்த்தியா சாமிநாதா... எவ்வளவு நம்பிக்கை இருந்தா இவ்வளவு பேர் இங்க வந்திருப்பாங்க...?” - கேட்டார் சுப்ரமணியம்.

“நீ இப்படிப் பாக்கறே... எவ்வளவு பயம் இருந்தா இவ்வளவு பேர் இங்க வந்திருப்பாங்கன்னு நான் யோசிக்கிறேன்” என்றார் சாமிநாதன்.

“எதுலையும் பாசிட்டிவ் திங்கிங் வேணும்ப்பா. உன் எண்ணப்படி பயம்னே வெச்சுப்போம். பாவத்துக்கு பயப்பட்டறது நல்லதுதானே?”

“அது சரி... இங்க வந்து குளிச்சா அது போய்டும்து நினைக்கறதாலேயே தைரியமா பாவம் பண்ணத் தோணுது இல்லையா?”

“வேண்டாம்... குதர்க்கமா பேசறதே உனக்கு வழக்கமாப் போச்சு. காசிக்கு வந்தும் குதர்க்கம் வேண்டாம். நல்லதை நினை. எப்ப செஞ்ச பாவமோ அதுதான் கனகத்துக்கு இப்படி ஆகி உயிர்ப் போர் நடத்திகிட்டிக்கா. விஸ்நாதா அது நீங்கி நல்லவழி காட்டுன்னு சாமிகிட்ட கேளு...”

“காசி விஸ்வநாதனைச் சொல்றியா?”

“பின்ன... நம்ம ஃப்ரெண்ட் வக்கீல் விஸ்வநாதன்னு நினைச்சிட்டியா நீ.”

“பாவம்ப்பா இந்த விஸ்வநாதர். ஏம்ப்பா மனுஷங்கள் படைக்கணும். அப்புறமா எதுக்கு அவங்கள் பாவம் செய்ய வைக்கணும். அப்புறம் ‘வாடா’ வந்து குளி

- உன் பாவம் போயிடும்'னு சொல்லவும் செய்யணும். யோசிச்சா சிரிப்பா வரலை?"

"திரும்பவும் விதண்டாவாதம் பண்ணே நீ. இதை எல்லாம் மேலோட்டமா பார்த்தா ஒரு அர்த்தம். டப்பா பார்த்தா வேற அர்த்தம். அதை முதல்ல புரிஞ்சுக்கோ..."

-நடந்தபடியே பேசிச் சென்றவர். உலகம் முழுக்க மனித மனங்களுக்குள் அன்றாடம் தோன்றியும் மறைந்தும் ஆட்டுவிக்கும் எண்ணங்கள் அவர்களையும் விடவில்லை.

"ஆமா மேலோட்டம் ஆழ்மனு என்னென்னமோ சொல்றியே, நான் ஒண்ணு கேட்கறேன். உலகம் பூரா மனுஷங்க இருக்காங்க. கங்கைன்னு ஒரு ஆறு ஓடறது கூட தெரியாதவங்க எவ்வளவோ பேர். அவங்கள்ளாம் இங்க வராததால கெட்டா போய்ட்டாங்க...?"

"டேய்... நாம இங்க பட்டிமன்றம் நடத்த வரலை. ஆராய்ச்சி பண்ணவும் வரலை. இங்க நம்பிக்கைதான் பிரதானம். நம்பிக்கையோட ஒரு கல்லப் பார்த்தாலும் அதுல சாமி தெரியும். இல்லேன்னா சாமியே கூட கல்லாத்தான் தெரிவார், பேசாம வா..."

"இதோ பார்... சாமர்த்தியமா பேசி என் வாயை அடைக்காதே. பதில் தெரிஞ்சா சொல்லு. குருட்டு நம்பிக்கையைப் போல மனுஷனை முடமாக்கற விஷயம் எதுவும் இல்லை தெரிஞ்சுக்கோ..."

"சரிப்பா... உனக்கு புரியற மாதிரி ஒரு பதில் சொல்றேன். சாப்பிட்டா தானே பசி அடங்கும்?"

"அதுல என்ன சந்தேகம்?"

“சாப்பிட்டதா நினைச்சா பசி அடங்குமா?”

“அடேயப்பா பெரிய கேள்வி கேட்டுட்டதா நினைப்பா உனக்கு...?”

“சொல்லுப்பா. பசி அடங்குமா?”

“அடங்காது.”

“அப்படித்தான்ப்பா சில விஷயங்கள்... வெறும் நினைச்சுப் பார்த்து எண்ணங்களைக் கொண்டு மட்டுமே புரிஞ்சுக்க முடியாது. அதுல இறங்கணும். அதாவது செயல் பிரதானம். இறங்கினாத்தான் புரிஞ்சுக்க முடியும்.”

“லாஜிக்கா இதை நான் ஒத்துக்கறேன். ஆமா எப்ப இருந்து இந்த அளவுக்கு நீ மாறினே...?”

“ஒரு தடவை ஆதிகேசவன் சார்கிட்ட நீ பேசிப்பார். நீயும் மாறிடுவே...”

“அவர் என்னை மாதிரின்னு நினைச்சுக் கிட்டிருந்தேன். அவரும் சாமியார் ஆயிட்டாரா?”

“யாரா இருந்தாலும் சரி சாமிநாதா... அனுபவம்தான்நிதர்சனம். அனுபவம்தான் பிரதானம். அனுபவம் தான் உண்மை. அனுபவப்பட செயல் வேணும். செயலை பாசிட்டிவா நம்பிக்கையோட அணுகணும். நம்பிக்கை இல்லேன்னாகூட பரவாயில்ல. அவநம்பிக்கை இல்லாம நியூட்ரலா இருந்தாலே போதும்.

இப்ப நான் உனக்கு சொல்றேன். கடவுள் சிந்தனையோ, இல்லை மனித வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனையோ, அதுவும் இல்லை விஞ்ஞான சிந்தனையோ அதை குறைந்தபட்சம் நியூட்ரலா அணுகு. அதன்பின் உனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களே

உனக்கு ஒரு திசையை காட்டும். அதுல நீ பாசிட்டிவுக்கு வேணா போ. நெகட்டிவுக்கு வேணா போ.”

“அப்ப நீ நம்பிக்கை சார்ந்து என்கூட வரலை. நியூட்ரல் மைண்டோட அந்த ஜோசியர் சொன்னதை புரிஞ்சுக்க தான் வந்துருக்கியா?”

“இல்ல சாமிநாதா... நான் நம்பி வந்துருக்கேன். பொய்யான விஷயங்களும், தத்துவங்களும் எப்பவும் நிலைச்சு நின்னதில்லை. காலத்தால அடிச்சுக்கிட்டு போகப்பட்டிருக்கு. நமக்கு தெரிஞ்சு நாம இப்ப 2015இல் இருக்கோம். 2014 வருஷத்தை கடந்தவங்களா இருக்கோம். இந்த 2014 வருஷத்துல இந்த உலகம் எவ்வளவோ கோடி பேரை பார்த்திருக்கும். அதுல உன்னைப் போல என்னைப் போல நம்பியும் நம்பாமலும் கோடி கோடி பேர் இருந்திருக்காங்க. இவங்களைக் கடந்தும் எந்த வித பங்கமும் இல்லாத பல விஷயங்கள் இன்னிக்கு இருக்குன்னா அது உண்மையா இருந்தாதான் இருக்க முடியும். பொய்யானதை சுயநலம் மிகுந்த மனுஷன் வெச்சுக்க மாட்டான். அழிச்சுடுவான்.”

-ஆழமான கருத்துக்குள் சுப்ரமணியன் விஸ்தாரமாக புகுந்தபோது ஒரு நடக்கக் கூடாத சம்பவம் நடக்கத் தொடங்கியது.

எவனோ ஒருவன் சாமிநாதன் ஹேண்ட் பேக்கை பிடுங்கிக் கொண்டு ஓட, அதை திண்ணையில் சாய்ந்தபடி கிடந்த பாஸ்கரனும் பார்த்துவிட சாமிநாதனும் சுப்ரமணியனும் முதுமை காரணமாக விக்கித்து நிற்க, பாஸ்கரன் அதைப் பார்த்துவிட்டு அந்த திருடனைத் துரத்தத் தொடங்கினான்.

பாஸ்கரனிடம் அசுரவேகம்.

வாழும் ஆசை இருப்பவர்கள்தான் அடிபட்டு விடும், அதாகி விடும், இதாகி விடும் என்ற பயங்களால்கூழ்நிலைக்கேற்ப செயல்படுவார்கள். வாழ்க்கையை வெறுத்தவர்கள் மலை உச்சியில் இருந்து குதிக்கக்கூட அஞ்சமாட்டார்கள்.

பாஸ்கரனிடமும் அந்த உச்சி வேகம் இருந்தது. குறுக்கிட்ட காரின் மேல் பல்டி அடித்து சினிமா ஹீரோ கணக்காக சாகசம் எல்லாம் காட்டியவனாக ஓடித்துரத்த, திருடனும் மிரண்டு போய் பேக்கைப் போட்டுவிட்டு ஓடினான்.

பாஸ்கரனும் எப்படியோ பேக்காவது கிடைத்ததே என்று எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தான். அதன்பின் வழக்கம் போலவே எல்லாமே நடக்க ஆரம்பித்தது.

“ரொம்ப நன்றிப்பா...”

“பரவால்லீங்க. பாத்துப் போங்க. பாவத்தை தொலைக்க வந்த இந்த இடத்துலதான் பாவம் பண்பவங்களும் அதிகமா இருக்காங்க.” - பாஸ்கரனின் வித்தியாசமான பதில் சாமிநாதனுக்கு மிகப் பிடித்துப் போயிற்று.

“நில்லு தம்பி! நீ யார்?”

“வேண்டாங்க. எதுவும் கேட்காதீங்க. அப்புறமா அனுதாபப்பட்டு நூறோ இருநூறோ தருவீங்க. இவ்வளவு நாள் நான் யார்கிட்டேயும் காலணா வாங்கின தில்லை. இங்கவந்து சோத்துக்கு வரிசைல நின்னுட்டேன். இப்ப காசு வாங்கி முழு பிச்சைக்காரனாக தயாராயில்லை.”

“நாங்க ஒண்ணு கேட்டா நீ ஒண்ணு சொல்றீயே?”

“ஆமாங்க... அப்படித்தான். போய்ட்டு வாங்க.”

“உன் பேர் என்ன - அதையாவது சொல்லு.”

“பாஸ்கரன்கற பாஸ்கர்ராஜ்!”

“அது என்னப்பா பேர்ல கூட இப்படி ஒரு குழப்பம்?”

“நியூமராலஜி, பாஸ்கரன்னா துரதிர்ஷ்டம் பிடிச்சவனாம். பாஸ்கர்ராஜ்னா அதிர்ஷ்ட சாலியாம். ஒருத்தர் இப்படி சொல்லி என் பேரை மாத்தி வெச்ச நேரம் பிச்சை எடுக்காத நான் பிச்சை எடுக்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன். வேடிக்கையா இல்ல...?”

“நீ எந்த ஊர்?”

“ஐயோ ஆரம்பிச்சிட்டீங்களா. ஐயா சாமி உங்களுக்கு நான் உதவி செய்தது தப்பு. கிளம்புங்க. எல்லாம் ஆத்துல குதிச்ச என்னை காப்பாத்தின அந்த ஞானப் பிரகாசத்தோட வேலை. செத்துத் தொலையலாம்னா அதுக்குக்கூட விதி இல்லை எனக்கு.”

- உக்ரமாய் ஆரம்பித்துமுணுமுணுப்பாய் பேசி முடித்தவனை ஆழமாகப் பார்த்தார் சாமிநாதன். சுப்ரமணியும் காதைக் கடிக்கத் தொடங்கினார்.

“சாமி...பையனப்பார்த்தாடிப்ரெஷன்ல இருக்கற மாதிரி தெரியுது. அதேசமயம் சிந்தனை பேச்செல்லாம் உன் மாதிரியே இருக்கு. சாகப் போனேன் முடியலையாரோ காப்பாத்திட்டாங்கங்கறான். அப்ப அநாதையா தான் இருக்கணும். உதவி செய்துட்டு அதுக்கு பிரதிபலனை கூட எதிர்பார்க்காம பேசறான். கேரக்டர் நல்லா இருக்கு. எனக்கென்னமோ அந்த

ஜோசியர் சொன்ன தத்து புத்திரன் இவனாத்தான் இருப்பானு தோணுது. என்ன சொல்றே?”

“நீ இப்படி பாக்கறியா... நான் வேற மாதிரி பாக்கறேன். இவனை மாதிரி டிப்ரெஷன்ல உள்ளவங்களை பார்த்துட்டு எனக்கென்னன்னு போனா நான் மனுஷனே இல்லை. இவனை புறந்தள்ளிட்டு கங்கைல இல்ல அதுக்கு மேல ஒரு நதியில் குளிச்சாலும் பாவம் போகாது. உண்மையான கங்கை மனசுலதான் ஓடுது. இப்ப நான் சொல்றேன். நான் காசிக்கு வந்ததால கனகம் பிழைச்சாலும் சரி, செத்தாலும் சரி கவலை இல்லை. இவன் பிழைக்கணும். அவ வாழ்ந்து முடிஞ்சவ, வியாதிக்காரி. அவ வாழ்க்கை என் கைல இல்லை. ஆனா இவன் வாழ்க்கை அப்படி இல்லை. நான் மனுஷனா நடந்துக்கிட்டா இவன் நல்ல தன்னம்பிக்கையுள்ள மனுஷனா ஆயிடுவான். என்ன சொல்றே?”

“நீ இப்ப பேசறதைக் கேட்டா மனிதாபிமானமுள்ள பகுத்தறிவுதான் ஒசத்தின்னு எனக்கு தோணுது. கோ அஹெட் மைடியர் ஃப்ரெண்ட்!”

-இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்களாக திரும்பவும் திண்ணைக்கு போய் அமர்ந்துவிட்ட பாஸ்கரனை நெருங்கினர்.

“தம்பி...”

“நீங்க இன்னும் போகலையா?”

“நீ ரொம்ப டிப்ரெஷன்ல இருக்க போல தெரியுது. நாங்க உனக்கு உதவற முடிவுல இருக்கோம்.”

“அப்படியா, அப்ப ஒரு லட்ச ரூபா கொடுங்க. ஐம்பதாயிரம் பேங்க் கடன்

இருக்கு. அதை கட்டிட்டு சொச்சத்துல நான் ஆசைப்பட்டபடி ஹோட்டல் ஆரம்பிச்சுட்றேன்.”

“பாத்தியா உதவின்ன உடனே லட்சம் கொண்டா, கோடி கொண்டாங்கறியே...”

“என் வரலை இப்ப உதவினா அதுதான். சும்மா நூறு, இருநூறுல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். இருந்தா சிங்கமா இருக்கணும். இல்லாட்டி இல்லாமலே போயிடணும்.”

“அப்பநாங்க நீ கேட்டாதரமாட்டோம்கற எண்ணத்துலதான் இப்படி விரக்தியா பேசறியா?”

“இப்படி கேட்டுட்டா நீங்க, நான் கேட்டத தர்றவங்களா ஆயிடுவீங்களா... போங்க சார்... போய் வேலையைப் பாருங்க...”

“ரொம்பதான் நொந்து போயிருக்கே நீ. உன் சொந்த ஊர் எது?”

“சொந்தமாகப் போற ஊர் எதுன்னு கேளுங்க. கைலாசம்!”

“ஒழுங்கா பதில் சொல்லு. உன் வாயால உனக்கான நல்ல காலத்தைக் கெடுத்துடாதே.”

-சுப்ரமணியன் சற்று கடுமையாகவே பேச பாஸ்கரனும் அவர்களை சற்று காட்டமாக பார்த்தவனாய் -

“தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போறீங்க?”

“சொல்லுப்பா... உனக்கு யாரும் இல்லைன்னா நீ ஒரு அநாதைன்னா எங்களுக்கு நாங்க நினைச்சு வந்த காரியம் சுலபமாயிடும்.”

“அப்படிப் போடு அரிவாளை... என்னை விலைக்கு வாங்கற உத்தேசமாக்கும்? என்ன வேணும்...? கிடீனியா? இல்லை

கண்ணா...? எதுக்காக விரிக்கிறீங்க
வலை?"

-நான் இந்தக் காலத்து ஹைடெக்
யுகத்து இளைஞன் என்கிற தொனியில்
பாஸ்கரன் கேட்க சாமிநாதனுக்கு ஒரு
க்ஷணம் நெஞ்சையடைத்தது.

"சுப்ரமணி... சுத்தி வளைக்காதே -
விஷயத்தை பட்டுன்னு போட்டு உடை.
விட்டாநம்மைபிள்ளைபிடிக்கறவங்கன்னு
சொல்லி இவன் ஊரையே கூட்டிடுவான்."

-சுவாமிநாதனின் எச்சரிக்கையைத்
தொடர்ந்து சுப்ரமணியன் விலாவரியாக
கனகத்தின் வியாதியிலிருந்து ஆரம்பித்தார்.

அதேசமயம் கங்கையின் கரையோரம்...

"சாமி இருங்க... கடைசி கடைசியா ஒரு
முழுக்கு போட்டுட்டு வரனே..."
ஞானப்பிரகாசம் நவநாயக சித்தர் என்கிற
அந்த மனிதரிடம் சொல்லிக் கொண்டு
கங்கை ஆற்றுக்குள் இறங்குவதற்காக
நடந்தார். அந்த மனிதரும் காத்திருக்கத்
தொடங்கினார். அருகிலேயே அவரது
ட்ரங்குப் பெட்டி. அதில் கட்டுக்கட்டாய்
புத்தகங்கள், அவரே கைப்பட எழுதிய
பாடல்கள்! ஞானப் பிரகாசம் வரும் வரை
என்ன செய்வது என்ற நினைப்பில் ஒரு
நோட்டின் புத்தகத்தைப் புரட்டியவர்
கண்ணில் அங்காரகன் என்று எழுதிய
செவ்வாய் கிரகம் பற்றிய அவரது கணிப்புப்
பாடல் கண்ணில் பட்டது. அதில் கண்கள்
ஓடத் தொடங்கிய போது சாமி என்கிற
அலறல் கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தார்.
கங்கையில் திடீர் என்று வெள்ளப்
பெருக்கு. அதில் ஞானப்பிரகாசம்
இழுபட்ட நிலையில் கத்திக் கொண்டே
போய்க் கொண்டிருந்தான். அதேசமயம்

அவர் பார்க்க சில முதலைகள் அவனை நோக்கி கரையோரப் புதர்களில் இருந்து இறங்குவதும் தெரிந்தது.

ஈஸ்வரா, என்றவருக்கு நெஞ்சை யடைத்தது. கையில் அந்த நோட்டுடன் வேகமாக கரையை நோக்கி ஓடினார்.

“சாமி... சாமி... சாமிஈஈஈ...” என்ற படியே நெடுந்தூரம் போய்விட்டவனைப் பார்த்தபடியே அவரும் கரையோரமாக நெடுந்தூரம் வரை ஓடினார். ஒரு கட்டத்தில் அவன் மூழ்கிக் காணாமல் போக அப்படியே விக்கித்துத் தேங்கி நின்றவர் கையில் இருந்து அந்த நோட்டு கீழே விழுந்து ஆற்றின் ஓட்டத்தில் அதுவும் போய் சேர்ந்து கொண்டது. நொந்து போனவர் நெஞ்சைக் கையில் பிடித்தபடி மண்டியிட்டார்.

அது தண்டனையா, இல்லை இதுதான் அவனுக்கான முடிவா என்று புரியாத நிலையில் கங்கையையே வெறித்தவரின் கண்களில் இன்னொரு கங்கை!

‘நவம்து செவ்வாய் என்றே அறிவாய்!
நும்க்காரகன் இவன் நான் சுடரொளர்.
சுவந்த இவனொர் வீரியன்
உச்சமாய்க் கட்டத்தல் இவன்ருக்க
அச்சமேயின்ந் செயல் இருக்கும்.
தீனனைக்குத் தீயும் இவன் போலே
மேதன்யில் எவருமில்லை மண்மேலே!
அங்காரகன் இவனை உற்றவர்
அடிபணியா வேகக் கொற்றவர்.’

My website: www.meeranonline.com - நவநாயக சித்தர்

ஹோட்டல் ஞானப்பிரகசாம்!

பெயர்ப்பலகை கொத்தான தடித்த மலர்
மாலையுடன் மின்ன வாழை மரத்
தோரணங்களுக்கு நடுவில் நின்று
கொண்டு எல்லோரையும் வரவேற்றுக்
கொண்டிருந்தான் பாஸ்கர்ராஜ்!

ஒரு பக்கம் அவனது பெற்ற தந்தை
வேலாயுதமும் மறுபக்கம் அவனது
சுவீகாரத் தந்தையான சாமிநாதனும் நின்று
கொண்டு அந்த புதிய ஹோட்டலின்
திறப்பு விழாவிற்கு எல்லோரையும்
வரவேற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதிசயம் போல கனகம் உள்ளே
ஓடியாடிச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்!

நிகழ்ச்சிக்கு ஆதிகேசவனும்
வந்திருந்தார். சுப்ரமணியன் அவரோடு
குலாவிக் கொண்டிருந்தார்.

“ஆதிகேசவன் சார்... இந்த அதிசயத்தை
என்னன்னு சொல்றது. ஒரு பக்கம்
சாமிநாதன் மனைவி கனகமும் பொழைச்
சிக்கிட்டா. மகனும் கிடைச்சிட்டான்.
இவங்க இரண்டு பேருமே நம்ம சாஸ்த்ரங்
களோட சக்திக்கு ஒரு ஆதாரம்தான். என்ன
சொல்றீங்க?”

“ஆமாம் சுப்ரமணியன்... எதுவும்
தெரியறதுலதான் இருக்கு. தெரிஞ்சட்டா
திட்டமா வாழ எவ்வளவோ வழிமுறைகள்
இருக்குதுங்கறதுதான் உண்மை...”

“ஆனா இது ரொம்ப பேருக்கு தெரிய
மாட்டேங்குதே.”

“அதான் சொன்னேனே... தெரியறதுல
தான் எல்லாமே இருக்கு. அதுக்கு நான்
கொடுத்து வெச்சிருக்கணும் சுப்ரமணியன்
கொடுத்து வெச்சிருக்கணும். அது சரி

ஹோட்டல் பேர் ஞானப்பிரகாசம்னு இருக்குதே. யார் அவர்?”

“பையனோட ஞான குருவாம். அவர்தான் பாஸ்கரனா இருந்தவனை பாஸ்கர்ராஜ் ஆக்கினது. பெரிய ஞானியாம். கங்கை கரை ஓரத்துல தான் எங்கையோ இருக்காராம்.”

“அவரும் இப்ப இங்க இருந்தா நல்லா இருக்குமே அவரை ஏன் கூப்பிடலை...?”

“கூப்பிடலையாவா...? தேடுதேடுன்னு தேடியிருக்கான் நம்ம பையன். ஆனா, அவரோட நவநாயக சித்தர்ன்னு ஒருத்தரும் இருக்காராம். இரண்டு பேரும் எங்கையோ போய்ட்டாங்க போல.

எப்பவுமே ஒரு லெவலைத் தாண்டிட்ட ஞானிகளை எல்லாம் நாம நினைச்சப் பல்லாம் பாக்க முடியுமா என்ன?”

-இருவரும் பேசும்போதே முதல் காரியமாக அன்னதானப் பந்தி ஆரம்பமாகி யிருந்தது. அதில் அரக்கப் பரக்க அந்த நவநாயக சித்தரும் ஒரு பிச்சைக்காரன் போல் அமர்ந்து சாப்பிட்டபடி இருந்தார். அவ்வளவு பசி! சாப்பிட்டு முடித்தவர் வெளியே வந்து பெயர்ப் பலகையை ஒரு பார்வை பார்த்தார். சிரிப்பாக வந்தது. சிரித்தபடியே நடக்கத் தொடங்கினார்.

[முற்றும்]

AMAANUSHYA NOVEL

Published & Owned
Printed by **A.J.MURALI**
No.52/23, Oilmanger Street,
Royapettah, Chennai - 600 014.
Editor: **A.J.MURALI**